

Arrest

nr. 300187 van 16 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Christophe DESENFANS
Square Eugène Plasky 92-94/2/2
1030 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 22 december 2023 (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat Ch. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 16 oktober 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Verwerende partij stelde, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker voorheen reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije.

1.2. Op 7 november 2023 verzoekt verwerende partij de Bulgaarse autoriteiten om verzoeker, met toepassing van artikel 18.1, b) van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening 604/2013/EU), terug te nemen.

1.3. De Bulgaarse autoriteiten willigen het terugnameverzoek in op 13 november 2023.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 22 december 2023 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 3 januari 2024 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE
VERLATEN***

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

*naam: M. (...)
voornaam: N. (...) A. (...)
geboortedatum: (...) 1999
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Afghanistan*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Bulgarije ⁽²⁾ toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer M. (...) N. (...) A. (...), verder de betrokkene, die verklaart afkomstig te zijn uit Afghanistan, diende op 16.10.2023 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde geen persoonlijke documenten voor. Hij verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort.

Op 05.12.2023 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij Afghanistan verliet en via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk naar België reisde. De betrokkene verklaarde dat hij in Bulgarije vingerafdrukken moest geven en hij er 28 dagen in een gesloten centrum zat. Hij gaf aan dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. De betrokkene verklaarde dat hij onder druk een papier tekende, omdat hij anders zou worden teruggestuurd. Hij verklaarde dat hij het document niet begreep en er geen tolk was. Hij verklaarde dat hij hard werd geslagen door de politie.

Vingerafdrukkenonderzoek leidde een treffer in het Eurodac-systeem. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 14.09.2023 in Bulgarije een verzoek om internationale bescherming indiende.

Op 07.11.2023 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Bulgaarse instanties op basis van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 13.11.2023 stemden de Bulgaarse autoriteiten in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Bij zijn aanmelding in België verklaarde de betrokkene geboren te zijn op 18.12.2007, waardoor de betrokkene door onze diensten werd beschouwd als niet-begeleide minderjarige. Onze diensten meldten de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op

20.10.2023 werd in het Universitair Ziekenhuis St. Raphaël (KULeuven) een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van dit medisch onderzoek luidde: "Op basis van het voorgaande kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat N. (...) A. (...) M. (...) op datum van 20-10-2023 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 23,0 jaar een minimum leeftijd is. Waarschijnlijk ligt deze nog hoger". Overwegende het feit dat uit bovenstaand medisch onderzoek blijkt dat de betrokkene meer dan 18 jaar oud is, werd de voor de betrokkene ingestelde voogdij opgeheven. Bijgevolg wordt de betrokkene niet meer beschouwd als niet-begeleide minderjarige en zijn geboortedatum werd door onze diensten vastgelegd op 18.12.1999.

De betrokkene werd gehoord op 05.12.2023 en verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 05.12.2023 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat sommige vrienden hem vertelden dat België een goed land is en dat vluchtelingen er humaan worden behandeld. Met betrekking tot een overdracht aan Bulgarije verklaarde de betrokkene dat hij er slecht werd behandeld door de politie en ze honden op hem afstuurden en hij werd gebeten. Hij verklaarde niet te willen terugkeren naar Bulgarije. De betrokkene verklaarde in goede gezondheid te zijn.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Bulgaarse instanties stemden op 13.11.2023 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening (EU) nr. 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de betrokkene in Bulgarije een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We wijzen erop dat Bulgarije partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Bulgaarse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Bulgarije onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We wensen te verwijzen naar het in 2023 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, "Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2022 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/croatia/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Verder wensen we te verwijzen naar de factsheet "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria" die door de Bulgaarse autoriteiten op 20.04.2023 werd opgesteld en die eind april 2023 op de website van de EUAA werd gepubliceerd. Deze factsheet kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation, die op 29.11.2022 in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. In de roadmap werd vastgesteld dat er behoefte is aan objectieve en neutrale informatie inzake opvang- en detentieomstandigheden en de asielprocedure in de lidstaten, die gebruikt kan worden als referentie bij transferbesluiten en in het kader van beroepsprocedures voor de nationale rechter. Om aan deze behoefte te voldoen, stelden de Europese Commissie en het EUAA gezamenlijk een template op aan de hand waarvan de lidstaten relevante informatie kunnen verstrekken over de toepasselijke rechtsbepalingen en de praktische uitvoering ervan. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. De factsheet is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublinprocedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel document gaat dat regelmatig zal worden bijgewerkt door de Bulgaarse autoriteiten. Tot slot

verwijzen we ook naar een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09.02.2023. Het bezoek had als doel de contacten met de Bulgaarse autoriteiten inzake Dublin te bevorderen en aanvullende informatie te bekomen betreffende de toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen na een overdracht onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 (verslag wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

De betrokkene verklaarde dat hij in Bulgarije vingerafdrukken moest geven en hij er 28 dagen in een gesloten centrum zat. Hij gaf aan dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. De betrokkene verklaarde dat hij onder druk een papier tekende, omdat hij anders zou worden teruggestuurd. Hij verklaarde dat hij het document niet begreep en er geen tolk was. Hij verklaarde dat hij hard werd geslagen door de politie. Met betrekking tot een overdracht aan Bulgarije verklaarde de betrokkene dat hij er slecht werd behandeld door de politie en ze honden op hem afstuurden en hij werd gebeten.

Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure worden in het algemeen niet met obstakels geconfronteerd wat toegang tot het grondgebied betreft. Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR (het State Agency for Refugees, het voor de opvang verantwoordelijke agentschap) de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Als er een lopende procedure om internationale bescherming is of de procedure werd stopgezet omdat de persoon was verdwenen, wordt de betrokkene overgebracht naar een SAR-opvangcentrum. Als er na een onderzoek ten gronde reeds een definitieve beslissing werd genomen, kan de betrokkene na overdracht naar een detentiefaciliteit worden overgebracht. Personen in deze situatie worden dan als illegale migranten beschouwd (AIDA-rapport, blz. 46, 71). We merken op dat uit het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op basis van art. 18(1)b blijkt dat de procedure van de betrokkene nog lopende is en hij zal derhalve niet onder deze situatie vallen. Als de procedure om internationale bescherming van een persoon werd stopgezet omdat hij was verdwenen, en deze persoon later wordt overgedragen aan Bulgarije in het kader van de Dublinprocedure, moet de procedure worden heropend, tenzij er nog geen beslissing ten gronde in absentia werd genomen (AIDA-rapport, blz. 45, 71). Personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend, worden doorgaans ondergebracht in opvangcentra op hun verzoek en afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra (AIDA-rapport, blz. 71). Indien een persoon verdween en de procedure in Bulgarije werd stopgezet, zoals het geval kan zijn bij personen die in het kader van de Dublinprocedure worden overgedragen aan Bulgarije, kan de materiële opvang worden ingetrokken (AIDA-rapport, blz. 72-73). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, en meer bepaald artikel 20(1)a van deze richtlijn, erin voorziet dat lidstaten materiële opvangvoorzieningen in uitzonderlijke en naar behoren gemotiveerde gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De directie van de opvangcentra beslist of een persoon al dan niet opvang krijgt en de betrokkene kan tegen een weigering beroep aantekenen en kan daarbij rechtsbijstand krijgen (AIDA-rapport, blz. 72-73). Volgens de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt bij een overdracht op basis van een overnameakkoord de procedure om internationale bescherming gestart vanaf de registratie van de persoon. De registratie kan plaatsvinden op de luchthaven bij aankomst of in een SAR-opvangcentrum. Bij een overdracht op basis van een terugnameakkoord wordt de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. Er wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (factsheet, blz. 6; verslag werkbezoek, blz. 4). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, blz. 6). Verzoekers krijgen bij aankomst in Bulgarije na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (factsheet, blz. 7). Na overdracht worden de verzoekers er door de grenspolitie schriftelijk van in kennis gesteld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia moet begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming. De Bulgaarse autoriteiten gaven in hun in april 2023 gepubliceerde factsheet uitdrukkelijk aan dat alle verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, worden ondergebracht in het opvangcentrum in Sofia (factsheet, blz. 1). Er wordt door de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen. We merken op dat eind 2022 in het opvangcentrum van Sofia, waar verzoekers na overdracht naartoe worden gebracht, slechts 1047 van de 2060 opvangplaatsen bezet waren (AIDA-rapport, blz. 75), en de bezetting derhalve ver onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat overbevolking in de opvangcentra kon worden vermeden doordat veel Afghanen, die de tweede grootste groep verzoekers vormen, niet in Bulgarije blijven, maar doorreizen (AIDA-rapport, blz. 14). In het rapport wordt gesteld dat de erkenningsgraad voor deze groep verzoekers stijgt (AIDA-rapport, blz. 66) en dit in de toekomst tot capaciteitsproblemen inzake opvang zou kunnen leiden (AIDA-rapport, blz. 14). De aanname dat

Afghaanse verzoekers er in de toekomst meer voor zouden kunnen kiezen om in Bulgarije en derhalve in het Bulgaarse opvangnetwerk te blijven is louter hypothetisch en een dergelijke ontwikkeling werd tot op heden nog niet vastgesteld. Ondanks een hogere beschermingsgraad voor Afghaanse verzoekers in 2022 (49%) bleef de overgrote meerderheid van hen (95%) Bulgarije verlaten (AIDA-rapport, blz. 66).

Volgens het AIDA-rapport werd de afgelopen jaren door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In december 2022 heeft de nieuwe directie van het agentschap meegedeeld dat de daadwerkelijke capaciteit 3931 plaatsen bedraagt, aangezien de overige plaatsen niet geschikt zijn (AIDA-rapport, blz. 14). Van de 3931 geschikte plaatsen waren er in december 2022 2412 ingenomen, d.w.z. 61% (AIDA-rapport, blz. 79). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers deze toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, blz. 45). SAR-deskundigen maken gebruik van bepaalde tools ten behoeve van kwetsbare personen en maken in dat verband onder meer gebruik van richtlijnen van het EUAA (factsheet, blz. 3-4). Uit het rapport blijkt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan door het hoge aantal aankomsten in het land, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, blz. 15).

De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moeten hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR. Het AIDA-rapport verduidelijkt in welke procedures het recht van opvang van toepassing is en verduidelijkt dat bij een volgend verzoek en voor personen voor wie in Bulgarije een Dublinonderzoek loopt (waarbij Bulgarije nagaat of een andere lidstaat verantwoordelijkheid draagt), niet wordt voorzien in toegang tot materiële opvangvoorzieningen. Er wordt echter op geen enkele wijze aangegeven dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, als categorie systematisch worden uitgesloten van de opvang (AIDA-rapport, blz. 69-70). Dat de toegang tot door de overheid geregelde voeding en opvang enkel gewaarborgd zou zijn voor kwetsbare verzoekers (blz. 45), impliceert onzes inziens niet dat personen die geen kwetsbaar profiel hebben systematisch geen toegang zouden krijgen tot opvang en er moet worden aangenomen dat zij bij overdracht risico lopen van een behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In het AIDA-rapport wordt vermeld dat er in 2022 grote moeilijkheden werden gerapporteerd om niet-kwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen. Als redenen werden hiervoor het hogere aantal aankomsten en de verminderde opvangcapaciteit genoemd (blz. 46). We merken op dat in het AIDA-rapport meermaals wordt aangegeven dat er geen sprake was van overbevolking in de opvangcentra en dat veel personen die in Bulgarije aankomen snel doorreizen (blz. 14, 15, 71, 75, 76, 79). Ook in de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen op het gebied van opvang. Het aantal overdrachten aan Bulgarije is beperkt: volgens het AIDA-rapport werden in 2022 202 personen aan Bulgarije overgedragen (blz. 45). Er wordt niet aangegeven bij hoeveel overdrachten de betrokkenen geen toegang kregen tot de materiële opvangvoorzieningen. We stellen vast dat op basis van de genoemde bronnen op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt ontzegd. We merken ook op dat de informatie met betrekking tot capaciteitsproblemen bij de opvang van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen afkomstig is uit een document van het SAR van 26.02.2023. Het feit dat het SAR dit op 26.02.2023 rapporteerde impliceert niet dat deze informatie op het ogenblik van de rapportage nog actueel was. Er wordt duidelijk gesteld dat de rapportage betrekking had op het jaar 2022. Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat de situatie medio 2023 nog hetzelfde zou zijn, des te meer daar de Bulgaarse autoriteiten in de factsheet van april 2023 expliciet hebben aangegeven dat alle personen die aan Bulgarije worden overgedragen naar het opvangcentrum in Sofia worden gebracht (factsheet, blz. 1).

Het State Agency for Refugees (SAR) is de verantwoordelijke instantie voor opvang. De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, blz. 15). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, blz. 1). In het rapport wordt aangegeven dat sinds mei 2022 alle opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, blz. 15, 77). Sinds 2022 worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, blz. 72). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat de Bulgaarse autoriteiten in 2022 hun inspanningen hebben opgevoerd om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren. Zo voert het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uit en zorgt het ook voor gerichte controles in geval van specifieke klachten (AIDA-rapport, blz. 78). In 2022 heeft de

nieuwe directie van het SAR duidelijkheid verschaft over het werkelijke aantal plaatsen dat geschikt wordt geacht voor opvang (AIDA-rapport, blz. 14).

Het rapport maakt melding van problemen in verband met de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens (AIDA-rapport, blz. 12). In 2022 heeft het Bulgaarse Helsinki Committee met financiering van de UNHCR wekelijks monitoringsbezoeken gebracht aan de Turkse grens en ad-hoc bezoeken gehouden op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport, blz. 27). Er kan niet worden ontkend dat er zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt ons inziens echter niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen. We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Bulgarije terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

De toegang tot de procedure verloopt zeer moeilijk aan de grens. Slechts een heel klein percentage heeft rechtstreeks toegang tot de procedure en opvang zonder eerst in detentie te worden geplaatst. Duidelijke verbetering is wel waargenomen bij de registratie van verzoeken om internationale bescherming op het grondgebied van personen die zich rechtstreeks aan een SAR-centrum aanmelden. In het verleden werd in dergelijke situaties registratie van het verzoek geweigerd (AIDA-rapport, blz. 12, 30).

De duur van de procedure is in 2022 teruggelopen naar 6 maanden en de gemiddelde duur genomen over het jaar bedroeg 3 tot 6 maanden. De algemene termijn van zes maanden om een beslissing te nemen over een verzoek werd geen enkele keer overschreden (AIDA-rapport, blz. 31). Het rapport stelt verder dat de normen tijdens de procedure en de kwaliteit van de procedure erop vooruit zijn gegaan, waardoor de erkenningsgraden zijn gestegen (AIDA-rapport, blz. 13). Tegen een negatieve beslissing kan opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen, bij de regionale bestuurlijke rechtbanken, en in de praktijk blijkt deze termijn voldoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, blz. 36). Het Agentschap verstrekt informatie aan de verzoekers hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, blz. 6). De effectiviteit van de rechterlijke toetsing is sterk verbeterd (AIDA-rapport, blz. 37). In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van moeilijkheden met betrekking tot onder meer de betekening van convocaties voor het gehoor en de kwaliteit van het gehoor (AIDA-rapport, blz. 3334). Er kan echter niet worden vastgesteld dat het om systematische tekortkomingen gaat.

Volgens het AIDA-rapport zijn er in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (AIDA-rapport, blz. 33). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid is aanwezig om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat er ook in 2022 aanhoudende problemen waren in verband met de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertolking. Voor sommige talen zijn er te weinig tolken beschikbaar (AIDA-rapport, blz. 34). Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken, kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd bijvoorbeeld een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door de 'Norwegian Financial Mechanism 2014-2021' (verslag werkbezoek, blz. 6).

Verzoekers kunnen vanaf drie maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken. Verzoekers kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen, zoals werkloosheidsbegeleiding. In de wet is ook bepaald dat verzoekers toegang

hebben tot beroepsopleiding. Door de taalbarrière en de moeilijke economische situatie in het land is het in de praktijk echter moeilijk voor verzoekers om werk te vinden (AIDA-rapport, blz. 79-80).

Verzoekers kunnen in detentie worden geplaatst ten behoeve van de procedure. Deze praktijk is echter beperkt: in 2022 werden slechts 39 verzoekers in deze context in detentie geplaatst. Verzoekers worden in de meeste gevallen na het doen van hun verzoek in detentie geplaatst totdat de persoonlijke registratie heeft plaatsgevonden. De meeste personen dienen een verzoek om internationale bescherming in vanuit detentiecentra (AIDA-rapport, blz. 87-88). De wet bepaalt dat binnen de drie dagen registratie moet plaatsvinden en er worden geen noemenswaardige vertragingen gerapporteerd op dit gebied. Verzoekers worden in deze context doorgaans na zes werkdagen of vier kalenderdagen vrijgelaten uit detentie, wat een kleine daling inhoudt tegenover 2021 AIDA-rapport, (AIDA-rapport, blz. 29). De directie van de gesloten centra controleren maandelijks of de gronden voor vasthouding nog aanwezig zijn (factsheet, blz. 9).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

In arrest C-163/17 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het arrest Jawo) stelde het Hof dat de tekortkomingen alleen onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak. Het stelde verder dat deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Tot slot stelde het dat die drempel dus niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We stellen vast dat dergelijke elementen in dit dossier niet worden voorgelegd.

De betrokkene verklaarde dat hij vingerafdrukken moest geven in Bulgarije, maar hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Verordening (EU) nr. 603/2013 draagt de lidstaten op de

vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene door de Bulgaarse autoriteiten zou zijn verplicht om vingerafdrukken te geven, kan derhalve niet als een onheuse behandeling worden beschouwd. We wijzen erop dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 603/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Het Eurodacresultaat bevestigt derhalve dat de betrokkene om internationale bescherming vroeg in Bulgarije.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat sommige vrienden hem vertelden dat België een goed land is en dat vluchtelingen er humaan worden behandeld. Hij verklaarde dat hij hard werd geslagen door de politie. Met betrekking tot een overdracht aan Bulgarije verklaarde de betrokkene dat hij er slecht werd behandeld door de politie en ze honden op hem afstuurden en hij werd gebeten. We herhalen in dit verband allereerst dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. We merken op dat de verklaringen van de betrokkene in verband met de wijze waarop hij in Bulgarije werd behandeld vaag zijn en hij geen enkel begin van bewijs aanbrengt. We wijzen er ook nogmaals op dat Bulgarije partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Bulgaarse instanties de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat dat niet zo zou zijn. Verder wijzen we erop dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

We merken op dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat de betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Bulgarije. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft te concluderen dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Bulgarije. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Bulgaarse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Bulgaarse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Bulgaarse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Bulgaarse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Bulgaarse grondgebied verblijven.

De betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid is. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Bulgarije verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen

verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Bulgarije van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

De Bulgaarse nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als eigen onderdanen. In de praktijk ondervinden verzoekers, net als de Bulgaarse bevolking, problemen bij de toegang tot gezondheidszorg, door de povere staat van het Bulgaarse stelsel voor gezondheidszorg, dat met aanzienlijke materiële en financiële tekorten wordt geconfronteerd. Personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, kunnen worden geconfronteerd met vertraging bij de toegang tot het stelsel voor gezondheidszorg na heropening van hun verzoek. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, blz. 81). Caritas heeft samen met Unicef een mobiele eenheid opgericht met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt, en voor een ziekenwagen gezorgd voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, blz. 81-82). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen die geen recht meer hebben op opvang, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (factsheet, blz. 2). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Bulgarije en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Bulgaarse autoriteiten.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoeker stelt, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verwerende partij, is voldoende aangetoond. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van:

- “- ARTIKEL 51/5, §4 EN 62, §2 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL
- SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN
- SCHENDING VAN ARTIKELEN 3,6, 8 en 13 EVRM
- Schending van de materiële motiveringsplicht – manifeste appreciatiefout
- Schending van de hoorplicht”

Verzoeker verschaft volgende toelichting:

“In de bestreden beslissing is de verwerende partij van oordeel dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoekster, maar dat dit toekomt aan Bulgarije.

Artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet stelt hierover als volgt: “Wanneer de verzoekster om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de

minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden”.

Derhalve voorziet artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet dat de verzoeker om internationale bescherming gelast wordt om zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden. Dit vormt de algemene regel.

Slechts bij uitzondering kan de verwerende partij oordelen dat er geen termijn wordt toegekend om zich bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden en de verzoeker om internationale bescherming zonder verwijl naar de grens kan worden teruggeleid.

Artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet stelt hierover als volgt: “Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden”.

Als wettelijke voorwaarde is gesteld dat de minister of zijn gemachtigde dit voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht.

In casu zoekt verzoekende partij vergeefs in de bestreden beslissing naar de bepaling van de termijn waarbinnen hij het land zou dienen te verlaten/zich zou dienen aan te melden bij de Bulgaarse autoriteiten. Dat evenmin ergens uit blijkt dat hem geen termijn werd toegekend.

Dat evenmin elementen aangereikt worden waarom het “voor het waarborgen van de effectieve overdracht” nodig zou zijn hem “zonder verwijl” naar de grens te doen terugleiden.

In de bestreden beslissing wordt slechts vermeld: “Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Bulgaarse autoriteiten” (stuk 1, pagina 7 in fine).

Dat er dan ook geen pertinente motivering is waarom door de verwerende partij afgeweken wordt van de 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet volgens dewelke aan een verzoeker om internationale bescherming gelast wordt om zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

De algemene regel van artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet werd niet toegepast door verweerder in de bestreden beslissing. Verweerder beroept zich in de bestreden beslissing derhalve op de uitzondering, zoals voorzien in artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet.

Artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet voorziet evenwel dat de verzoeker om internationale bescherming slechts naar de grens kan worden teruggeleid “wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht”.

Een beslissing tot terugleiding naar de grens vormt een uitzondering en kan slechts worden opgelegd indien “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht”.

Ook dit maakt een wettelijke voorwaarde uit van de bevelscomponent.

In de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met deze wettelijke voorwaarde. Deze wettelijke voorwaarde wordt nergens vermeld. In de bestreden beslissing wordt slechts gesteld dat “Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Bulgaarse autoriteiten ” (stuk 1, pagina 7), zonder meer.

Verweerder hanteert de terugleiding naar de grens kennelijk als de algemene regel, terwijl dit een uitzondering vormt en vereist dat “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht”.

Aan de wettelijke vereisten van artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet werd hierom niet voldaan. Dat conform vaste rechtspraak, indien een gecombineerde beslissing weigering van verblijf/bevel het grondgebied te verlaten gegeven wordt, de nietigheid van één van de componenten de nietigheid van de hele beslissing met zich meebrengt.

Dat de nietigverklaring van de volledige beslissing zich dan ook opdringt rekening houdend met het gebrek aan bepalen van een termijn.

Bovendien kan de gemachtigde niet stellen dat er afdoende redenen zouden bestaan om verzoeker geen termijn toe te kennen om zich naar de, door verweerder bepaalde, bevoegde lidstaat te begeven.

Dat verzoeker zich heeft verzet tegen een overdracht naar Bulgarije, onder meer omdat hij gedwongen werd om in Bulgarije zijn vingerafdrukken te laten nemen en omwille van de slechte behandeling die hij daar onderging en omwille van de familiale banden die hij in België heeft, kan geen reden zijn om verzoeker de gelegenheid te ontnemen om kennis te nemen van de beslissing van verweerder en vervolgens, binnen de toegekende termijn, zich te begeven naar de aangeduide lidstaat.

Dat in casu deze verschillende elementen door verwerende partij enkel opgegeven worden en geëvalueerd worden in het kader van het bevoegdheidsonderzoek van een andere lidstaat in het kader van de Dublinverordeningen.

Dat deze analyse echter zonder invloed is op de noodzaak van het al dan niet geven van een termijn om zich bij deze autoriteiten aan te bieden.

Dat er in casu door de verwerende partij geen enkele afweging gedaan wordt naar enige termijn waarbinnen verzoeker zich zou dienen aan te melden bij de autoriteiten van de verantwoordelijk geachte lidstaat.

Dat zelfs niet kan gesteld worden dat in de bestreden beslissing impliciet geen termijn toegekend wordt. Dat zelfs de beslissing tot vasthouding niet gemotiveerd wordt op de afwezigheid van het toekennen van een termijn om het land te verlaten.

Dat de Raad weliswaar niet bevoegd is om te oordelen over de beslissing tot vasthouding, doch wél kan vaststellen dat daarin evenmin enige motivatie gegeven wordt betreffend het gebrek aan toekennen van een termijn, zodanig dat verwerende partij niet kan staande houden dat verzoeker wel op de hoogte zou zijn van de redenen waarom geen termijn toegekend wordt, en dit per referentie.

Dat het vergeefs zou zijn dat de verwerende partij desbetreffend het risico op onderduiken zou aanvoeren, om een gebrek aan termijn toe te kennen.

Dat immers het risico op onderduiken de vasthouding rechtvaardigt en volkomen los staat van de beoordeling van de termijn.

Dat artikel 51/5 in dat verband duidelijk "getrapt" is.

§ 1. [1 Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek. Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan (...)]

§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden. Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden. Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft.

Dat conform par.1 de verwerende partij "zodra" verzoeker een VIB indiende naging of België de verantwoordelijke lidstaat was. Dat op dat ogenblik verwerende partij meende dat er geen significant risico bestond op onderduiken, nu verzoeker zonder aangehouden te worden toegelaten werd tot het grondgebied.

Dat conform par.4 de verwerende partij vervolgens § 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Dat de verwerende partij dan ook wel degelijk een termijn dient te bepalen.

Dat in casu er geen bepaling van enige termijn gebeurde, evenmin een vaststelling van de termijn op 0 dagen.

Dat er voor wat betreft de termijn evenmin enige motivering gegeven werd waarom deze of gene termijn toegekend werd.

Dat de bestreden beslissing dan ook wel degelijk een flagrante schending uitmaakt van art. 51/5 par 4.

Dat verzoeker meent dat het vergeefs is dat de verwerende partij zou refereren naar de beslissing tot vasthouding, nu deze evenmin enige termijn voorziet.

Dat de beoordeling van het risico op onderduiken niet als rechtvaardiging voor het gebrek aan het bepalen van een termijn kan aangevoerd worden.

Dat vooreerst de controle van de vasthouding niet gebeurt door de RVV, doch wel door de Raadkamer, terwijl de RVV wel degelijk bevoegd is om na te gaan of er een motivering betreffende de termijn van een BGV is, dan wel of deze niet manifest onredelijk is.

Dat aldus de verwerende partij zich bovendien zou onttrekken aan rechtelijke controle.

Dat dit een schending zou uitmaken van het recht op toegang tot de rechter gewaarborgd in artikels 6 en 13 EVRM en tot het recht op een eerlijk proces.

Dat anders en voor zover het risico op onderduiken door verwerende partij zou aangevoerd kunnen worden als reden waarom geen termijn zou zijn toegekend (wat overigens nergens uit de beslissing 26QUATER blijkt), dat dan de RVV wel degelijk bevoegd is om te oordelen over dit risico op onderduiken.(wat de RVV ten andere eveneens apprecieert ingeval van verlengingsbeslissing 26 QUATER).

Dat in dat verband moet vastgesteld worden dat in casu het risico op onderduiken gerechtvaardigd wordt door het feit dat verzoeker “valse of misleidende informatie” gaf of fraude gepleegd zou hebben, nu hij eerder en in andere landen op zijn asieltraject gebruik maakte van aliases en omdat hij aangaf dat hij niet terug wilde keren naar Bulgarije en/of Oostenrijk.

Dat beide gegevens echter reeds bekend waren bij de verwerende partij zodra verzoeker een VIB gedaan heeft en zijn vingerafdrukken gecontroleerd werden.

Dat immers reeds op dat ogenblik vastgesteld werd, met de EURODAC-hit dat verzoeker aliases gebruikt heeft.

Dat voor zover de RVV alsnog van oordeel zou zijn dat het risico op onderduiken per referentie aangehaald zou kunnen worden – quod non – dan nog dit niet voldoende is, nu niet de minste uitleg gegeven wordt waarom er overgegaan wordt tot een andere beoordeling dan deze die gedaan werd op het ogenblik dat verzoeker zijn VIB indiende (art. 51/5 par 1)

Dat de verwerende partij op dat ogenblik en conform artikel 51/5 par 1 impliciet maar zeker geoordeeld heeft dat er GEEN risico op onderduiken bestond, nu in dat geval de Minister had moeten overgaan tot aanhouding.

“Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan.”

Dat er thans geen enkele uitleg of motivering gegeven wordt waarom dezelfde elementen die op het ogenblik van het indienen van het VIB conform art.51/5 par 1 géén aanleiding gaven om te besluiten tot een risico op onderduiken, dit thans opeens wel zouden geworden zijn...

Dat het dan ook duidelijk is dat zelfs indien het “risico op onderduiken” als motief zou kunnen aangewend worden om geen termijn toe te kennen, dit vooreerst gemotiveerd had moeten worden.

Dat dit in casu niet gebeurde, minstens niet correct gebeurde.

Artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet wordt hierom geschonden, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij merkt nog op dat de bestreden beslissing op dit punt minstens geen afdoende motivering bevat.

Nergens komt in de bestreden beslissing ter sprake waarom “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht” dat verzoekster geen termijn verkrijgt om zich bij de bevoegde overheid van Bulgarije aan te melden en waarom “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht” dat verzoekster zou worden teruggeleid naar de grens.

Door dit niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 51/5, §4 Vreemdelingenwet.

Ten overvloede, wijst de verzoekende partij er op dat het niet kon volstaan dat de bovenvermelde beoordeling alsnog zou zijn gemaakt door de verwerende partij voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing en dit zou blijken uit het administratief dossier.

Opdebeek en Coolsaet stellen aangaande “de rol van het administratief dossier” dat “sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 2013, 140. Dezelfde rechtsleer stelt dat “bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut).”

Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing – indien alle voorwaarden hiervoor zijn vervuld –, “[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, idem, 131).

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636).

Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin: “deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen”, RvS 17 januari 1996, nr. 57.548). De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend – bijvoorbeeld via een later procedurestuk zoals de nota of via het neerleggen van het administratief dossier waarin zich een evaluatieformulier en/of medisch advies bevindt –, kan de miskennen van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontnemt een verzoekster immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865).

Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen.

Deze termijn van dertig dagen - overigens beperkt tot maximaal 10 dagen bij een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid - is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehold doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).

Recent stelde de Raad van State nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep. Een uitzondering op de voormelde formele motiveringsplicht kan worden gemaakt wanneer de betrokken vreemdeling kennis krijgt van het stuk met daarin de beoordeling van de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden, ten laatste op het ogenblik waarop hij in kennis wordt gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn beroepstermijn tegen dat bevel begint te lopen.

Dat nog recenter de noodzaak dat met name voor wat een BGV betreft van motivering in de bestreden beslissing gevolgd wordt door de Raad van State, die sinds haar arrest van 9 juni 2022 duidelijk een bevestigend standpunt ingenomen heeft betreffende de noodzaak van een motivering van een BGV in de bestreden beslissing zelf.

In dat geval weet de betrokkene immers dat verweerder, alvorens over te gaan tot het nemen van een terugkeerbesluit, rekening heeft gehouden met de bedoelde elementen én kent hij ook de motieven die tot het oordeel van de gemachtigde hebben geleid, zodat hij zich er in rechte tegen kan verweren en een doeltreffende rechtsbescherming dus is gegarandeerd.

Overwegende dat in dat verband opgemerkt moet worden dat eveneens het hoorrecht van verzoekende partij geschonden werd.

Dat verzoekende partij immers enkel gehoord werd bij het indienen van zijn verzoek tot internationale bescherming, in casu op 5/12/2023

Dat vlak voor het nemen van de bestreden beslissing verzoeker niet opnieuw gehoord werd.

Dat niet de minste verificatie gedaan werd naar de situatie van verzoekende partij met name op medisch vlak.

Dat een dergelijke situatie nochtans zeer snel kan veranderen.

Dat verwerende partij dan ook niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag legde en verzoekers hoorrecht schond.

Dat evenmin enige vraag gesteld werd naar de evolutie van de familiale en privé-situatie van verzoeker. Dat dit gelet op de fragiliteit van verzoeker wel degelijk een bijzondere band van afhankelijkheid aantoont en derhalve een risico op schending van artikel 8 EVRM.

Dat ook daar en desbetreffend minstens onzorgvuldig handelen, een schending van het hoorrecht vastgesteld dient te worden.

Dat nochtans alvorens tot een verwijderingsmaatregel over te gaan het aan de verwerende partij behoort de zorgvuldigheidsplicht te respecteren, verzoeker te horen en de bestreden beslissing te motiveren rekening houdend met de actuele situatie op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, waarbij rekening gehouden dient te worden met de individuele omstandigheden.

Dat verwerende partij dit niet deed.

Dat deze schending van het hoorrecht en van de zorgvuldigheidsplicht dan ook de annulatie van de bestreden beslissing rechtvaardigt, en in afwachting daarvan, de schorsing (bij UDN).

Verzoeker werd via de motieven van de bestreden beslissing derhalve niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een beroep te bestrijden.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van:

"- SCHENDING VAN ARTIKEL 23.4 VERORDENING 603/2013 VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN VAN DE RAAD VAN 26 JUNI 2013

. SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

. Schending van artikel 18 van de Verordening EU nr.604/2013.

. Schending van artikel 9 en 14 van de Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de raad van 26/6/2013

. Schending van art.1 en 2 van de Vluchtelingenconventie, schending van het beginsel van non-refoulement –

. schending van ar.3 en 8 EVRM, schending van de artikelen 4 en 7 van het Charter van de fundamentele rechten van de Europese Unie (HANDVAST GRONDRECHTEN EU) , van artikel 33 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 mbt de vluchtelingen, van artikelen 3 en 17 van het DublinIII reglementering, van artikel 21 van de Directive 2011/95/UE van het Europees Parlement van 13 december 2011 betreffende de normen mbt de voorwaarden die onderdanen van derde lidstaten of apatriden dienen te vervullen om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, mbt een eenvormig statuut van vluchtelingen of personen die kunnen genieten van de subsidiaire bescherming en mbt de inhoud van deze bescherming

. schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 mbt de motivering van administratieve rechtshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15/12/21980,

. schending van het algemeen rechtsbeginsel van zorgvuldig bestuur, van het principe date en beslissing dient te rusten op legitieme en wettelijk toelaatbare motieven.

. Schending van het principe van de juiste motivering, in feite en rechte, manifeste appreciatiefout

. Schending van het recht gehoord te worden

. Schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet

. Schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplichting."

Hij zet hierbij het volgende uiteen:

"De verzoekende partij maakte duidelijk tijdens haar verhoor bij de verwerende partij dat zij nooit de intentie had tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in Bulgarije. Zij diende in Bulgarije haar vingerafdrukken te geven onder dwang.

De verzoekende partij heeft aangegeven dat zij deze vrije wil niet heeft geuit. De verzoekende partij maakte duidelijk tijdens haar verhoor bij de verwerende partij dat zij nooit de intentie had tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in Bulgarije. Hij werd gedwongen om zijn vingerafdrukken te laten nemen.

De verzoekende partij heeft derhalve aangegeven dat er sprake is van dwang, waardoor de veronderstelde wil tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming is aangetast door een wilsgebrek.

Een wilsgebrek doet zich voor als de werkelijke wil aangetast wordt door een verkeerde voorstelling van zaken of onder druk van een externe factor, zoals dit in casu het geval was. Door het bestaan van een wilsgebrek, kan er geen sprake zijn van een werkelijk verzoek tot internationale bescherming.

Dat dit niet onderzocht werd door verwerende partij.

Conform artikel 23.4 van de Verordening 603/2013 is de lidstaat van oorsprong verantwoordelijk voor de juistheid en rechtmatigheid van de ingebrachte gegevens in de Eurodac-databank.

De gemachtigde kan derhalve verwijzen naar de Bulgaarse autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de inbreng van de gegevens in de Eurodac-databank, maar dit ontslaat de gemachtigde er niet van om, indien men beschikt over aanwijzingen dat de in het centraal systeem opgeslagen gegevens feitelijk onjuist zijn (zoals het gegeven dat er sprake is van dwang bij de betrokkene bij de registratie van een verzoek tot internationale bescherming), de lidstaat van oorsprong hiervan zo spoedig mogelijk in kennis te stellen. De lidstaat van oorsprong heeft immers de bevoegd om de gegevens die aan het centraal systeem werden toegezonden, te wijzigen door rechtzetting, aanvulling of verwijdering.

In casu heeft de gemachtigde, ondanks het bestaan van deze aanwijzingen (zoals hierboven vermeld), de lidstaat van oorsprong hiervan niet in kennis gesteld. Meer nog, deze mogelijkheid werd zelfs niet onderzocht door de gemachtigde.

Dat dit getuigt van onzorgvuldige feitenvinding.

De gemachtigde hanteert het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek daarentegen als een onwrikbaar gegeven, in strijd met artikel 23.4 van de Verordening 603/2013. Minstens wordt door de gemachtigde dan ook niet onderzocht, ondanks het zorgvuldigheidsbeginsel, of er toepassing moest worden gemaakt van deze bepaling om de juistheid van de verzamelde gegevens in de Eurodac-databank na te gaan. De Eurodac-databank geeft immers op geen enkele manier een inzicht in de manier waarop de gegevens werden ingegeven door de Bulgaarse autoriteiten (en dus onder welke omstandigheden verzoekster een verzoek tot internationale bescherming zou hebben ingediend).

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang gelezen met artikel 23.4 van de Verordening 603/2013.

Verzoeker wil ook aanvoeren dat de gemachtigde niet kan volstaan met de loutere verwijzing naar het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek, gelet op artikel 23.4 van de Verordening 603/2013 en de aanwijzingen die voorhanden waren om in casu toepassing te maken van dit artikel. Minstens diende de gemachtigde te onderzoeken of de voorliggende aanwijzingen de toepassing van artikel 23.4 van de Verordening 603/2013 zouden verantwoorden.

In dat verband is het vanzelfsprekend niet zo dat omdat de lidstaten verplicht zouden zijn om vingerafdrukken te nemen, dat daaruit een verzoek tot internationale bescherming kan afgeleid worden.

Dat integendeel, de vingerafdrukken genomen worden op basis van de verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/6/2013, die de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (art.9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van 14 jaar of ouder, die komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden. (art.14).

Dat volgens de verordening het nemen van vingerafdrukken en derhalve het terugvinden van vingerafdrukken in de database, om twee redenen kan gebeuren, hetzij omdat de betrokkene een verzoek strekkende tot internationale bescherming indiende (art.9) hetzij omdat de betrokkene de landsgrens illegaal overschrijdt en niet teruggezonden wordt. (art.14).

Dat derhalve het onzorgvuldig is dat de verwerende partij uit het terugvinden van de vingerafdrukken in de database afleidt dat verzoekster een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Bulgarije.

Dat het dan ook totaal onzorgvuldig is, minstens onvoldoende gemotiveerd is, om uit het loutere bestaan van vingerafdrukken een bewijs af te leiden van een verzoek tot internationale bescherming.

Dat verzoekster wil opmerken dat bij afwezigheid van een hangend verzoek tot internationale bescherming, zij ingeval van overdracht wel degelijk riskeert verder naar haar land van herkomst teruggedreven te worden.

Dat zij dan ook wel degelijk riskeert teruggedreven te worden op basis van dit onzorgvuldig onderzoek naar haar het land dat zij ontvluchtte en waartegen zij internationale bescherming verzoekt.

Dat zij aldaar riskeert blootgesteld te worden aan een onmenselijke behandeling, strijdig met artikel 3 EVRM.

Overwegende dat in casu met betrekking tot Bulgarije uit algemene informatie blijkt dat het land er niet voor terugschrok om toegang tot de procedure te ontfangen.

Overwegende dat in casu en wat Bulgarije betreft de verwerende partij dient toe te geven dat Bulgarije akkoord ging met terugname bij toepassing van artikel 18 meer bepaald 18 (1)b van de Verordening EU nr.604/2013.

Dat immers door het feit dat verzoekers overname gevraagd werd, door de Bulgaarse autoriteiten en conform de Bulgaarse wetgeving, de asielpcedure die er aangevat zou geweest zijn op grond van de afname van vingerafdrukken, afgesloten werd. (verzoeker betwist dat er sprake zou geweest zijn van een VIB die naam waardig, laat staan van enige behandeling van dit verzoek, dat die naam waardig zou geweest zijn, cfr ook supra mbt het wilsgebrek enz.), ingetrokken werd.

Dat deze intrekking van het VIB dat in Bulgarije zou zijn ingediend ook effectief gebeurde wordt ten andere in de bestreden beslissing bevestigd.

Dat de verwerende partij er volkomen ten onrechte van uit gaat dat de Bulgaarse autoriteiten het zagezegde VIB van verzoeker zullen hervatten.

Dat immers volgens art.18 (2) van het terugnameakkoord de "Bulgaarse autoriteiten na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten."

Dat er een hemelsbreed verschil is tussen "KUNNEN" en "ZULLEN".

Dat de bestreden beslissing niet de minste verduidelijking noch rechtvaardiging noch staving heeft van het feit dat na vastgesteld te hebben dat de Bulgaarse autoriteiten het VIB kunnen hervatten, zij dit ook effectief zullen hervatten en al evenmin op basis waarvan besloten kan worden dat "De Bulgaarse instanties zullen dit VIB onderzoeken en afronden en de betrokkenen niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit VIB."

Dat dit besluit niet individueel en concreet nagekeken werd, dat integendeel verwerende partij uitgaat van het feit dat "aangenomen" mag worden dat Bulgarije de Conventie van Genève zal respecteren, evenals het non-refoulementsbeginnsel en andere internationale verdragen zal respecteren, terwijl uit internationale onderzoeken en met name het AIDA-rapport blijkt dat er nog zeer veel problemen zijn in Bulgarije.

Dat in de laatste update van april 2023, die de situatie behandelt tot en met december 2022 melding maakt van :

. political instability in Bulgaria remained an issue throughout 2022

. On the other hand, the number of arrivals at the southern borders continued to increase, with Syria, Afghanistan, Morocco, and Iraq being the most represented countries of origin of newly arrived migrants. While 3,487 individuals entered the country in 2020, this figure increased to 10,799 migrants in 2021, and reached 16,767 new entries in 2022. Accordingly, the number of persons who sought international protection increased from 3,525 in 2020, and 10,999 in 2021, to reach 20,407 asylum seekers in 2022 – an increase of 86% compared to 2021 and of 481% compared to 2020. This brought to a dramatic increase of pushback practices registered through the national monitoring mechanism, establishing another negative record with 5,268 alleged pushbacks affecting 87,647 persons. Verbal abuse and physical violence, reported since 2015,¹² as well as the humiliating practices of unlawful detention, strip searches and illegal confiscation of footwear, clothing and other belongings reached massive proportions in the last year.

. Access to the procedure: Migrants detained at the borders generally did not have guaranteed access to the procedure, as only 3% reportedly received direct access and accommodation in a SAR reception centre without first being sent and detained in a MOI deportation centre.

Dat steeds uit het AIDA- verslag update april 2023 blijkt dat in de tweede helft van 2022 meer dan 3/4 van de beslissingen negatief waren omdat de betrokkenen "verdwenen" waren :

between May and December 2022, the asylum authority issued 16,780 decisions, of which 84 decisions granting refugee status, 3,485 decisions granting humanitarian status, 358 refusals of international protection and 12,853 discontinuations of the procedure.

Overwegende dat de situatie van met name de Afghaanse migranten problematisch bleef :

For the first time in a decade, Afghan applicants were treated non-discriminatory, enjoying a 49% overall recognition rate (14% refugee recognition rate and 35% subsidiary protection rate). The vast majority (95%) of Afghan applicants, however, continued to abscond before receiving a first instance decision, which was issued on the merits in just 0.7% of the caseload.

Dat het onterecht is dat uit het feit dat de behandeling van Afghaanse dossiers klaarblijkelijk op een niet-discriminerende manier gebeurde, afgeleid kan worden dat verzoeker een faire behandeling zou krijgen ingeval van terugkeer.

Dat immers nadat men 95% van de Afghanen op een dergelijke manier behandeld heeft, dat zij verder getrokken zijn, het er uiteindelijk op neer komt dat slechts 5 % van de dossiers behandeld werden, zodanig dat het verlenen van bescherming, of het nu de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus is in de helft van die gevallen, nog steeds geen aanduiding is van een faire behandeling en toegang tot de procedure!

Dat dan ook niet uit het oog verloren mag worden dat verzoeker zeker als Afghaan absoluut geen faire behandeling kan verwachten.

Overwegende dat de opvangfaciliteiten desastreus zijn, en dat de situatie niet nog erger was, precies omdat vele Afghanen zoals verzoeker verder reisden:

Regardless, the increase by 85% of asylum seekers registered in the country compared to 2021, further worsened the situation relating to reception capacity, also since SAR's 2022 budget for accommodation, food, medical and other key assistance has been calculated based on a forecast of up to 10,000 new individuals to be hosted in reception centres, while the real number of newly arrived asylum seekers during the year was double the expected figure. The sole reason overcrowding could be avoided was the high absconding rate registered for Afghan applicants - representing the second largest country of origin of asylum seekers in the country -, which reached 95%. The main reason for this high rate is to be found in the low recognition rates that Afghan nationals received in the country over the last decade, which discouraged them from remaining in Bulgaria. This discriminatory approach however began to diminish in 2022 (see Differential treatment of specific nationalities in the procedure), and might motivate more Afghan applicants to remain until their first instance decisions are issued. While this is to be regarded as a positive development, it could further aggravate the situation of reception centres in the country, given the reduced national reception capacity.

Dat dit opnieuw het geval was voor wat betreft de voedselvoorziening in de centra, die onvoldoende bleek, vanaf half 2022 in bepaalde centra uitsluitend draaide op donaties en niet catastrofaal werd, omwille van het vertrekken van 95% van de Afgaanse asielzoekers !

To provide an example, from April 12 to May 15, food in the reception centre of Harmanli, the largest in the country, was provided entirely through donations (see, Reception Conditions, A. Access and forms of reception conditions). That is why in 2022 the asylum seekers continued to complain not only about the quality of the food, but also about its insufficient quantity. Apart from the mobilization of donors, the other reason that helped avoiding reaching a point of critical malnutrition for asylum seekers was, as mentioned above regarding overcrowding, the high rate of abandonment of the procedure by Afghan asylum seekers. Ook voor de basisbehoeften als kledij, schoeisel, hygiëne, bedlinnen... enz op dit ogenblik enkel voorzien worden door donaties aangezien GEEN fondsen beschikbaar zijn :

The running costs for medicines and medical supplies, Bulgarian language courses as well as urgent maintenance and refurbishment were covered only to the extent of the remaining funds of a SAR AMIF project, which ended on 31 December 2022. No tenders for the supply of clothes, shoes or other basic items were opened by SAR, due to the lack of any funds destined for these necessities in its annual budget. Dat de hygiënische omstandigheden meer dan deplorabel zijn in de centra :

Access to subsequent and specialized medical treatment remained difficult for asylum seekers. One of the most persisting problems in reception centres in recent years has been that of vermin infestation, such as bed bugs, lice, cockroaches, and rats. Monthly disinfection and pest control activities began in May 2022, based on contracted services for a period of 12 months and was regularly carried out in all reception centres. However, crumbling buildings and poor sewage conditions meant that no significant improvement could be registered, and sanitation levels remained close to, or below, the minimum standard.

Dat het AIDA-verslag bovendien melding maakt van een onveilige situatie in de opvangcentra :

The most serious concern remained the safety and security of asylum seekers accommodated in reception centres. These continue to be seriously compromised due to the presence of smugglers, drug dealers and sex workers who have access to reception centres during the night hours without any interference from the private security staff.

Dat vragen om méér veiligheid door tussenkomst van de politie afgewezen werden op het vlak van de hoogste autoriteiten :

After that, the SAR submitted several requests to the Ministry of Interior to provide police guards in replacement of private security of reception centres, however all requests were rejected.

Dat in de praktijk asielzoekers dan ook geen toegang hebben tot steunmaatregelen, of het nu in of uit de opvangcentra is :

Access to benefits: Asylum seekers who decide to live outside reception centres at their own expenses are not entitled to any social benefits. Asylum seekers who are not self-sufficient are entitled to accommodation in the available reception centres, three meals per day, basic medical assistance and psychological support, even though the latter is not secured in practice. 21

Dat ook uit het AIDA-verslag blijkt dat de steun die gegeven wordt door de Bulgaarse autoriteiten aan de Oekraïense vluchtelingen, die voorheen een tijdelijke beschermingsstatus kregen, drastisch beperkt werd in 2022, zodanig dat zij zelfs geen voedsel meer kregen, waardoor zeer velen het land verlieten...

On 2 August 2022, President Rumen Radev appointed the next caretaker government, which continues to govern in 2023, as the snap parliamentary elections held in October 2022 did not manage to produce a regular government with next elections scheduled for April 2023. The caretaker cabinet's approach to management of the temporary protection (TP) has been, at least up to the time of publication of the report, characterized by inaction and refusal to uphold the humanitarian support and integration in the margins previously provided to Ukrainian refugees. This approach culminated, on 16 November 2022,⁷ in the adopted dire restrictions of the Program for Humanitarian Assistance to Displaced Persons from Ukraine with granted Temporary Protection (HAP Programme). They severely limited state-funded

accommodation options and completely abolished state food support for TP holders. It also forced newly arriving Ukrainians, who wanted to benefit from state-funded accommodation, to travel on their own costs to the detention centre in Elhovo on the opposite border near Türkiye to be re-distributed to the available accommodation facilities. These restrictions, especially the lack of food support, were strongly opposed by the non-governmental organisations, followed by litigation⁸ with the court ruling out standstill on government's decision to abolish the food provision. Notwithstanding the caretaker cabinet did not undertake any measures to resolve the issue, which left all Ukrainian temporary protection holders without any food support beside the one provided by charity, international and non-governmental organisations. This caused many Ukrainian refugees to leave the country. By 31 December 2022 out of a total of 149,268 Ukrainians registered under temporary protection, only 49,704 persons displaced by the war in Ukraine (33%), remained in Bulgaria.

Dat al deze elementen aantonen dat ingeval van terugkeer de systemische tekortkomingen in Bulgarije nog steeds op een niveau is dat verzoeker wel degelijk een schending aannemelijk maakt van artikel 3 EVRM en dat de puur theoretische appreciatie van de verwerende partij absoluut niet beantwoordt aan een concrete en individuele beoordeling in hoofde van verzoeker.

Dat immers uit geen enkel element blijkt dat verzoeker zich staande zou kunnen houden buiten de opvangcentra, die niet in staat zijn hem een opvang te verlenen overeenkomstig de menselijke waardigheid.

Dat het ook onterecht is dat de verwerende partij meent zich te kunnen beroepen op een vermoeden van respect van de asielprocedures voor wat betreft de ontvangst van de verzoekers strekkende tot internationale bescherming.

Dat ook de wijze waarop de asielprocedure gevoerd wordt volgens datzelfde Aida-verslag van april 2023 niet met de nodige garanties gevoerd wordt.

Dat vooreerst gebleken is dat asielzoekers niet steeds tijdig en correct uitgenodigd worden op hun interview en dat deze verhoren slechts uitzonderlijk aan de asielzoeker de gelegenheid geven zich vrijelijk uit te drukken om zijn relaas te geven.

Dat immers zo wat algemeen gewerkt wordt met eenzelfde standaard vragenlijst voor allen :

In 2022, 171 timely invitations for personal interviews were sent in 24% of monitored procedures; in another 27%, asylum seekers signed interview invitations without being given a copy thereof; the signed invitation was attached to their personal file. 8 of these cases concerned unaccompanied children. Therefore, it can be concluded that in 2022 asylum seekers did not enjoy timely notification about the personal interview's appointments, which violation was particularly serious at SAR's reception centre in Banya where all invitations were served at its beginning. The SAR uses the standard set of questions used during eligibility interviews and relied entirely on caseworkers' decision if and when to ask open questions. However, such type of questions are rarely, if ever, asked during the interview. The standardized interview form is applied to all, including unaccompanied children, without any adaptation or account to children's immaturity. This has resulted in a poor quality of examination of asylum claims; i.e. little investigation of the individuals' statements and refugee stories. At the beginning of 2023, the new SAR management introduced an interview form adapted for asylum seeking children, including unaccompanied ones

Overwegende dat een ander teer punt de aanwezigheid van tolken is. Dat indien in Bulgarije het recht op een tolk wel degelijk voorzien is, dit in de praktijk niet zo is.

Dat met name voor Afghaanse asielzoekers, zoals verzoeker, dit een probleem is.

Both at first and second instance, interpretation continued to present shortcomings in 2022, and its quality was often poor and unsatisfactory. Interpretation in determination procedures has remained one of the most serious, persistent and unsolved problems for a number of years. Interpretation is secured only from English, French and Arabic languages, and mainly in the reception centres in the capital Sofia. Interpreters from other key languages such as Kurdish (Sorani or Pehlewani), Pashto, Urdu, Tamil, Ethiopian and Swahili are scarce and largely unavailable.

Dat bovendien als er al een tolk beschikbaar zou gevonden worden, wat ingeval van verzoeker al een uitzondering zou zijn, dan worden de verhoren met beperkte tolken via videoconferentie georganiseerd, waarbij naast technische problemen ook fundamentele tekortkomingen schering en inslag zijn :

In such cases,(...) the asylum administration organises videoconference interpretation. Communication interruptions and other technical problems are the most common obstacles during interpretation via videoconference. It often creates an environment which does not allow the applicant to present properly his accounts in a detailed and systematic way, thus preventing the case worker from clarifying the relevant facts and circumstances for the decision-making process.

Dat het dan ook duidelijk moge zijn dat zeker voor wat betreft Afghaanse asielzoekers de kans op een normale asielprocedure, waarin zijn fundamentele rechten gerespecteerd worden, nihil is.

Dat minstens moet vastgesteld worden dat de verwerende partij zich er niet van vergewist heeft, op concreet en individueel vlak dat verzoeker toegang zou hebben tot een asielprocedure waarbij zijn basisrechten gerespecteerd worden.

Dat de problemen van tolken bovendien ook de beroepsprocedures betreffen, een probleem dat in 2022 steeds voortduurde :

65% of the monitored court hearings were assisted by interpreters in 2022. The Administrative Court in Haskovo continued to persist in its unlawful practice to summon an interpreter for the first court hearing by telephone at the day of the hearing, if and when the appellant had already appeared in the court room. It created undue delays in cases where the appellants duly appeared as far as the hearings had to be postponed in order to arrange the interpretation. This malpractice created serious problems with respect to the level of understanding and communication between the court and the appellants as the latter were not informed in a language they understand about the next hearings scheduled and the other instructions by the judge in this respect, which often caused subsequent failure to appear and to be guaranteed a fair hearing before a court of law.

Het Aida-verslag besluit op dit vlak dat de kwaliteit van de vertalingen ondermaats blijft, dat de tolencode in de praktijk niet toegepast wordt en dat als resultaat de verklaringen van asielzoekers samengevat worden waarbij de tolken nog commentaar geven op de waarachtigheid of authenticiteit ervan... !

The quality of interpretation continues to be substandard. Interpreters' Code of Conduct rules adopted in 2009 are not applied in practice. As a result, quite often the statements of asylum seekers are summarised or the interpreters provide comments on their authenticity or likelihood. This problem is exacerbated by the fact that interview protocols are not based on the audio recording of the interview but on the caseworker's notes. Therefore the interpreters encounter difficulties to provide a full report of applicants' statements and answers

Dat ook juridische rechtsbijstand een hekel punt blijft in Bulgarije, steeds volgens het AIDA-update 2023. Since 2013, the Law on Legal Aid provides mandatory legal aid for asylum seekers at all stages of the status determination procedure, sponsored under the state budget, though in practice due to lack of funding such is provided only to vulnerable persons with specific needs upon their explicit request.

Amendments to the law in 2020 also entrusted to listed legal aid lawyers the representation of unaccompanied asylum seeking and refugee children both during the procedure, but also after their recognition. The law however does not explicitly provide for legal aid to any other beneficiaries of international or temporary protection. The National Legal Aid Bureau in October 2022 put forward a draft proposal to amend the law and include these categories in the scope of the legal aid. The amendment was adopted in December 2022 and entered into force on 26 December 2022.

Dat verzoeker dan ook slechts aanspraak zal kunnen maken op rechtsbijstand voor zover de autoriteiten aanvaarden dat hij een bijzonder kwetsbaar persoon is (iets wat hij volgens DVZ alvast niet zou zijn)...

Dat het AIDA-verslag dan ook bevestigde dat eind 2022 er nog steeds geen juridische bijstand verleend werd aan asielzoekers op het eerste niveau van hun procedure :

Asylum seekers have the right to ask for the appointment of a legal aid lawyer from the moment of the registration of their asylum application. However, legal aid in first-instance procedures has still not been implemented as of the end of 2022.

(...)

In 2022, legal aid was not provided to applicants other than unaccompanied asylum seeking and refugee children. This represented a significant deterioration of national practices in this respect

Dat de situatie in 2022 dus zelfs nog verslechterde op dit punt tegenover 2021.

Dat ook op vlak van beroep zich een probleem van rechtsbijstand stelt :

Legal assistance in appeals :

The aforementioned AMIF-funded pilot project on legal aid, which was carried out up until 31 January 2021, also covered assistance in the preparation of appeals before the court. As mentioned above, it ended on 31 July 2021.

Otherwise, for regular applicants on appeal, national legal aid arrangements only provide for state-funded legal assistance and representation after a court case has been initiated, i.e. after the appeal has been drafted and lodged. As a result, asylum seekers rely entirely on NGOs for their access to the court, namely for drafting and lodging the appeal

Dat ook dit een schending uitmaakt van de basisrechten van verzoeker bij de asielprocedure.

Dat de situatie ook wel degelijk problematisch is voor de "Dublinterugkeerders", waartoe als verwerende partij gevolgd wordt, verzoeker zal behoren.

Dat de RVV dient te weten dat de informatie waarop het AIDA-verslag gebaseerd is, op een zeer beperkt aantal gevallen gebaseerd is.

Dat immers in 2022 op een totaal aantal aanvragen van meer dan 20.000 er slechts 202 effectieve Dublinterugkeerders waren.

Dat indien deze terugkeerders geen probleem kenden om Bulgarije binnen te komen, de vraag rijst of, indien deze getallen stijgen, dit ook zo zal blijven.

Dat de problemen ten andere niet eindigen bij binnenkomst, nu verzoeker alsdan de gelegenheid dient te krijgen zijn asielprocedure te heropenen.

Dat er zich opnieuw een ernstig risico stelt op refoulement aangezien :

Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles in accessing the territory of Bulgaria upon return. Prior to the arrival of Dublin returnees, the SAR informs the Border Police of the expected arrival and indicates whether the returnee should be transferred to a reception centre or to immigration pre-removal detention facility.

If the returnee has a pending asylum application in Bulgaria, or the procedure was terminated because of the returnee's absconding, he or she is transferred to a SAR reception centre. In the past the SAR usually suspended asylum procedures when asylum seekers had left Bulgaria before their procedures were completed. After the amendments of the law in 2020, the SAR obtained the right to directly terminate (discontinue) the asylum procedure in such cases without passing through a stage of suspension. In both cases, no decision on the merits is issued, therefore the procedure can be reopened.(217Article 77(3) LAR) .

If, however, the returnee's asylum application was rejected with a final decision on the merits before, or after, he or she left Bulgaria, and the decision was served in absentia and therefore became final,(218 Articles 18(1)(d) and (2) Dublin III Regulation) the returnee is transferred to one of the immigration detention facilities, usually to the Busmantsi detention centre in Sofia, or to the Lyubimets detention centre near the Turkish border. Parents are usually detained with their children. In exceptional cases children may be placed in child care social institutions while their parents are detained in immigration facilities, in cases when an expulsion order on account of threat to national security is issued to any of the parents.

Dat er dus enkel een overdracht en een “verder onderzoek” is voor zover er geen beslissing ten gronde genomen werd op “merits”, zelfs indien deze bij verstek betekend werd.

Since 2015, the LAR explicitly provides for the mandatory reopening of an asylum procedure with respect to an applicant who is returned to Bulgaria under the Dublin Regulation, provided that he, or, she has not been issued a decision on merits while in absentia.

Verzoeker wil opmerken dat de Belgische Staat zich er op geen enkel punt van vergewiste of er inzake zijn asielprocedure een beslissing werd genomen, noch of dit al dan niet een beslissing ten gronde was.

Dat blijkens de bestreden beslissing enkel bevestigd wordt dat minstens een beslissing van beëindiging genomen werd zuiver en alleen omwille van het vertrek van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing echter eveneens aangeeft dat Bulgarije de overdracht aanvaardde onder artikel 18 (1) Dublinverordening.

Volgens de informatie uit het AIDA verslag – voetnoten pagina 45 – betreft dit de situatie waarin een beslissing ten gronde genomen werd.

Dat er dan ook in concreto en individueel geen bewijs is dat de Bulgaarse autoriteiten verzoeker zullen beschouwen als een Dublin-terugkeerder wiens zaak heropend dient te worden, wel integendeel.

Dat de bewering als zou het dossier van verzoeker heropend worden dan ook absoluut niet individueel en in concreto gegarandeerd is, zodanig dat de verzekering van de verdere behandeling van zijn VIB niet gegarandeerd is.

Dat echter in het tweede geval, indien de eerdere procedure van verzoeker beëindigd werd met een beslissing ten gronde (“merit”) zelfs in absentia, dan zal hij behandeld worden als een gewone illegaal :

If, however, the Dublin returnee is among those, whose asylum procedures ended prior their return to Bulgaria with a refusal in absentia on the merits (substance), they are treated as irregular migrants.

Dat daarbij niet vergeten mag worden dat er aan alle illegalen van bij aanvang een BGV afgeleverd wordt dat slechts geschorst is voor de duur van de procedure.

Dat verzoeker meent dat volgens het AIDA verslag, hij in dit geval is.

Dat minstens moet vastgesteld worden dat de verwerende partij er zich niet van vergewiste dat het VIB van verzoeker tot deze behoorde die effectief heropend zullen worden bij aankomst.

Dat dit een gebrek aan zorgvuldigheid en individueel onderzoek is.

Dat bovendien dit een schending van het non-refoulement beginsel met zich mee riskeert te brengen.

Dat het AIDA verslag immers bevestigt :

In the vast majority of the cases these returnees are arrested upon return and detained in Busmantsi or Lyubimets pre-removal immigration centres to further enable their removal. In the few cases when the returnees are not detained after their arrival, usually – due to administrative or institutional entanglements, they may face homelessness and destitution because of their irregular status in Bulgaria and the lack of valid residence and/or identity documents. This means that even, if the returnees do have financial means, their access to the labour market and most of the basic public services (health care, social support, bank services, etc.) is nearly impossible

Dat dit des te ernstiger is nu aangetoond werd dat het VIB dat verzoeker indiende anno 2022 NIET met de nodige waarborgen en met de nodige bescherming van de rechten van de asielzoeker gevoerd werd. Dat verzoeker dan ook riskeert uitgedreven te worden zonder dat zijn VIB op een normale wijze onderzocht werd.

Dat dit een regelrechte schande is.

Dat dit eveneens een manifeste schending uitmaakt van de artikelen 3, 6 en 13 EVRM.

Dat in de mate dat de basisrechten van de asielzoeker niet gerespecteerd werden/worden in Bulgarije, wat verwerende partij na lezing van het AID-verslag update april 2023 dient te weten, zich niet verzekeren van het feit dat verzoekers dossier effectief heropend zal worden, niet anders kan beschouwd worden als een mede-verantwoordelijkheid in hoofde van de Belgische Staat in het lot dat verzoeker beschoren zal zijn in Bulgarije en verder in zijn land van herkomst ingeval van refolement.

Dat dit annulatie van de bestreden beslissing rechtvaardigt.

Dat zelfs indien verzoeker, in de hypothese dat er reeds een beslissing ten gronde genomen werd op zijn asielaanvraag, niet aangehouden zou worden bij aankomst in Bulgarije, hij zeker in een toestand van verregaande deprivatie riskeert terecht te komen:

In the vast majority of the cases these returnees are arrested upon return and detained in Busmantsi or Lyubimets pre-removal immigration centres to further enable their removal. In the few cases when the returnees are not detained after their arrival, usually – due to administrative or institutional entanglements, they may face homelessness and destitution because of their irregular status in Bulgaria and the lack of valid residence and/or identity documents. This means that even, if the returnees do have financial means, their access to the labour market and most of the basic public services (health care, social support, bank services, etc.) is nearly impossible.

Dat bovendien zelfs indien het VIB van verzoeker heropend wordt, omdat het enkel omwille van zijn vertrek naar het buitenland afgesloten werd – wat niet ondubbelzinnig aangetoond is - alle andere problemen blijven zoals gebrek aan opvang, voeding....enz. (cfr. supra ook de procedure aspecten van interview, tolk, rechtsbijstand enz. nu nergens blijkt dat deze verdere behandeling een andere procedure zou volgen).

AIDA -verslag update 2023 :

The SAR's practice following this particular amendment has been so far in line with the law, and returnees whose asylum procedures had been only terminated (discontinued) after their absconding do not face obstacles in principle to have their determination procedures reopened. However it does not secure their access to state provided food and accommodation in reception centres as these are guaranteed only to vulnerable applicants.

Het AIDA-verslag bevestigt ten andere dat Dublinterugkeerders, die hun zaak heropend zagen effectief niet opgevangen werden :

In 2022, SAR reported²²¹ a severe lack of capacity to accommodate in its reception centres any other Dublin returnees that were not identified as vulnerable.

Dat ook toegang tot medische zorgen niet verzekerd is voor Dublinterugkeerders :

Although the access to the national health care system is automatically reinstated after the Dublin return,²²³ the national health care package is generally scarce and does not provide for any tailored medical or psychological treatment or support, nor for the treatment of many chronic diseases or surgical interventions, prosthetics, implants or other necessary medications or supplies.²²⁴ Therefore the patients need to pay for them at their own expense.

(...)

Additional information on the access of Dublin returnees to reception and healthcare can be found under the sections on Access and forms of reception conditions and Health care.

Dat het totaal onterecht is dat de verwerende partij op basis van een louter theoretische benadering van het Europees Gemeenschappelijk Asielstelsel (GEAS) ervan uitgaat dat Bulgarije net zoals België een land is waar de mensenrechten gerespecteerd worden, voorzien is van democratische instellingen die een rechtvaardig en eerlijk onderzoek van een asielaanvraag zouden garanderen.

Dat het AIDA verslag bevestigt dat de meeste Europese landen terugzending naar Bulgarije opschortten in 2022.

In 2022, the courts in some Dublin States, as well as the European Court of Human Rights, have continued to rule suspension of Dublin transfers to Bulgaria with respect to certain categories of asylum seekers due to poor material conditions and lack of proper safeguards for the rights of the individuals concerned.

Dat verzoeker meent dat de situatie geenszins verbeterd is tegenover 2022, wel integendeel en dat hij minstens een ernstige vorm van extreem onmenselijke behandeling vreest, zijnde een schending van artikel 3 EVRM.

Dat de verwerende partij zich dan ook onterecht baseert op enkele passages van het Aidaverslag, terwijl zelfs dit Aida-verslag, net als een serie andere verslagen, aantonen dat dit in de praktijk niet het geval is.

Dat meer bepaald wat Bulgarije betreft, verwerende partij dit zelfs impliciet dient toe te geven in de bestreden beslissing.

Dat verzoeker in dat verband wil verwijzen naar het feit dat Bulgarije overgaat tot push-backs aan de grens, geweld uitgaande van de politie en de autoriteiten, van onwaardige levensomstandigheden in de centra, systemische tekortkomingen in het opvangsysteem van Bulgarije en van een latent racisme in de Bulgaarse samenleving.

Dat deze elementen wel degelijk aantonen dat ingeval van terugkeer naar Bulgarije, verzoeker riskeert geconfronteerd te worden met een schending van art.3 EVRM.

Dat verzoekende partij melding maakte van het feit dat hij slecht behandeld werd door de Bulgaarse autoriteiten.

Dat verzoeker bovendien nauwelijks de tijd heeft gehad zijn problemen tegenover Bulgarije uiteen te zetten.

Dat de verwerende partij verzoeker niet de gelegenheid gegeven heeft in detail te treden.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn recht gehoord te worden op dit punt geschonden werd.

Dat de waarachtigheid van de problemen in Bulgarije uitvoering bevestigd wordt.

Dat het dan ook duidelijk moge zijn, bevestigd door internationale verslagen, dat het loutere feit dat de vingerafdrukken van verzoeker opgenomen zijn in de databank geenszins als enig bewijs van het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in Bulgarije kan beschouwd worden, en al helemaal niet van het feit dat er een gedegen onderzoek naar dit verzoek zal gevoerd worden.

Dat het gebrek aan zorgvuldig onderzoek van de algemene situatie in Bulgarije, dan ook aanleiding gaf aan een manifeste appreciatiefout.

Dat dit in casu des te ernstiger is nu verzoeker melding maakte van verschillende problemen die hij meemaakte in Bulgarije.

Dat hij slachtoffer werd van geweld vanwege de politie, dat hij gedwongen werd documenten, die hij niet begreep, te ondertekenen zonder bijstand van een tolk.

Dat verzoeker bij terugkeer eveneens in een toestand van verregaande onveiligheid riskeert terecht te komen.

Dat er dan ook aanleiding is de bestreden beslissing te vernietigen en in afwachting te schorsen, in voorkomend geval bij UDN.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder de gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende: "Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen".

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij wijst erop dat zij bij een overdracht aan Bulgarije vernederende of onterende behandelingen moet vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, dan wel dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoekster, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Overwegende dat vastgesteld moet worden dat verwerende partij niet het minste onderzoek doet naar de realiteit van de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Bulgarije. In de bestreden beslissing wordt enkel melding gemaakt van het feit dat het Europees Hof van Justitie wel degelijk vereist dat een individueel onderzoek gebeurt – pagina 3 van de bestreden beslissing.

Dat de bestreden beslissing textueel stelt “ Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon.”

Dat de verwerende partij onterecht zich beperkt tot de vaststelling dat Bulgarije partij is bij het Verdrag van Genève en dan ook vermoed kan worden dat het zich zal houden aan het EVRM en de daarmee samenhangende internationale verplichtingen en dat eveneens de Kwalificatie-, procedure- en opvangrichtlijnen omgezet werden in 2015.

Dat dit geen onderzoek is naar de algemene situatie.

Dat deze situatie nochtans wel degelijk dermate is dat schendingen van artikel 3 te vrezen zijn.

Dat vooreerst uit de verslagen blijkt – cfr ook hoger en verder – dat er zo goed als geen normale medische verzorging voorhanden is in Bulgarije voor asielzoekers.

Dat een schending van artikel 3 EVRM niet dermate verregaand is dat een “onomkeerbare” achteruitgang aangetoond dient te worden. Dat dit een manifeste appreciatiefout is van verwerende partij.

Dat haar situatie bevestigd wordt door de internationale verslagen.

Dat het gebrek aan algemeen onderzoek van de situatie ter plaatse dan ook ontegenzeggelijk aangetoond is, dat de gevolgen daarvan dramatisch riskeren te zijn voor verzoekster.

Dat deze vaststelling alleen al volstaat om over te gaan tot vernietiging van de bestreden beslissing en in afwachting tot schorsing bij UDN.

De verklaringen van verzoeker worden verder onvoldoende naar ernst ingeschat door de gemachtigde, temeer omdat de toegang tot de asielprocedure en de opvang actueel effectief niet voldoende gegarandeerd is.

De verzoekende partij is hiervan echter volledig afhankelijk, terwijl geen concreet onderzoek werd uitgevoerd of de vereiste garanties aanwezig zijn in het geval van de verzoekende partij.

Dat de verwerende partij in dat verband een manifeste appreciatiefout maakt.

Dat de verklaringen van verzoeker, zelfs indien zij niet gestaafd zouden worden door stukken en zelfs indien zij niet diep- of verregaand zouden zijn (waarbij rekening moet gehouden worden met de wijze waarop verzoeker gehoord werd), voldoende geïndividualiseerd zijn, nu ingevolge de internationale verslagen blijkt dat zij wel degelijk concreet en mogelijk zijn.

Dat de bestreden beslissing dan ook overduidelijk de aangevoerde bepalingen schendt, wat nietigverklaring, en in afwachting schorsing (bij UDN) rechtvaardigt.”

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 51/5, §4 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN ARTIKEL 71/3, §3 VREEMDELINGENBESLUIT”

Hij licht dit toe als volgt:

“Een bevel om het grondgebied te verlaten omvat een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet, zijnde “de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”. Deze laatste bepaling vormt een omzetting van artikelen 3 en 6, lid 1 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 6-7, 33-34).

De bestreden beslissing legt aan verzoekster een bevel op om het grondgebied te verlaten: “Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven” (stuk 1, pagina 5).

Hieruit blijkt dat verzoeker derhalve niet enkel verplicht wordt om het grondgebied van België te verlaten, maar tevens het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen.

Artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet stelt echter als volgt: “Wanneer de verzoekster om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden” (eigen accentuering).

De gemachtigde handelt vervolgens overeenkomstig artikel 71/3, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (het “Vreemdelingenbesluit”). Artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt: “Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing

tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.” (eigen accentuering).

Beide bepalingen bieden derhalve enkel de (mogelijke) grondslag om de binnenkomst of het verblijf te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen voor het Rijk. Deze bepalingen bieden bijgevolg enkel de grondslag tot het opleggen van een beslissing (tot weigering van de binnenkomst of het verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten) voor het Belgische grondgebied.

Verzoekster wordt in de bestreden beslissing echter verplicht om niet alleen het grondgebied van België te verlaten, maar tevens het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen en dit binnen een bijzonder korte termijn.

De situatie waarbij een werking van een dergelijk besluit niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten die het Schengenacquis toepassen “tenzij zij beschikt over documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”, zoals in de bestreden beslissing, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet of artikel 71/3, § 3 Vreemdelingenbesluit, noch in het Unierecht.

Een nietigverklaring wegens schending van artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3 Vreemdelingenbesluit dringt zich derhalve op.”

2.2.1. Het tweede middel is niet ontvankelijk in de mate dat verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 1, 2 en 33 van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 21 van de richtlijn 2011/95/EU aangezien hij niet uiteenzet op welke wijze deze (verdrags-)bepalingen, die geen uitstaans hebben met de bestreden beslissing, zouden worden geschonden. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder voor het overige omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.2.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18.1, b) van de Verordening 604/2013/EU als zijn juridische grondslagen.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van Verordening 604/2013/EU bepaalt het volgende:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

(...)

§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

(...)”

Artikel 18.1, b) van de Verordening 604/2013/EU luidt op zijn beurt als volgt:

“(...

Verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat

1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

(...)”

2.2.4. Uit het onderzoek van het Eurodac-systeem is gebleken dat verzoekers vingerafdrukken op 14 september 2023 in Bulgarije werd geregistreerd en dit in het kader van een verzoek om internationale bescherming (categorie 1). Een afschrift van het *Eurodac Search Result* werd aan het administratief dossier toegevoegd. In toepassing van voormelde bepalingen zijn de Bulgaarse autoriteiten in beginsel verplicht verzoeker terug te nemen. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de Bulgaarse autoriteiten zich op 13 november 2023 uitdrukkelijk akkoord verklaarden met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1, b) van de Verordening 604/2013/EU.

2.2.5. Verzoeker acht het hierboven geciteerde artikel 51/5, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet geschonden omdat de beslissing geen datum bevat vóór dewelke hij zich *“bij de bevoegde overheden”* van de verantwoordelijke lidstaat, *in casu* Bulgarije, dient aan te melden. Verzoeker verlangt in wezen dat aan de bevelscomponent van de bestreden beslissing een ‘termijn voor vrijwillig vertrek’ zou worden gekoppeld en dat hieromtrent in de beslissing zou worden gemotiveerd, zoals dit het geval is in het kader van een ‘terugkeerbesluit’.

De Raad merkt op dat een ‘overdrachtsbesluit’ in de zin van Verordening 604/2013/EU dient te worden onderscheiden van een ‘terugkeerbesluit’ in de zin van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn 2008/115/EG). Verzoeker is thans het voorwerp van een ‘overdrachtsbesluit’ en valt dus niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2008/115/EG (*cf.* RvV Verenigde Kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV Verenigde Kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977). De vermelding van de term ‘bevel om het grondgebied te verlaten’ in de bestreden beslissing wekt de indruk dat het hier om een ‘terugkeerbesluit’ zou gaan, maar dat is niet het geval. De door verzoeker in zijn tweede middel aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is bijgevolg niet dienstig. Wat betreft het betoog in zijn derde middel over de territoriale werking van een ‘bevel om het grondgebied te verlaten’ die beperkt zou zijn tot het Belgische grondgebied, wordt in de bestreden beslissing zeer duidelijk uiteengezet dat *“Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de*

documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.” Zoals in artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit wordt uiteengezet, zal verzoeker in het bezit worden gesteld van een doorlaatbewijs. Verzoeker wordt aldus niet verhinderd om terug te keren naar Bulgarije om daar zijn asielprocedure voort te zetten. De Raad ziet dan ook niet in welk belang verzoeker heeft bij het betoog als zou de territoriale werking van de bijlage 26quater geen steun vinden in de relevante nationale en Unierechtelijke wetsbepalingen, temeer de Bulgaarse overheden uitdrukkelijk hebben ingestemd met zijn terugname.

Artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet biedt de verwerende partij twee mogelijkheden wanneer zij vaststelt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van een beschermingsverzoek dat door een vreemdeling in het Rijk werd ingediend en dat deze vreemdeling derhalve dient te worden overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Zij kan ervoor opteren de betrokken vreemdeling de mogelijkheid te bieden om, binnen een bepaalde termijn, vrijwillig terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat en zij kan ervoor kiezen om geen dergelijke termijn toe te staan en de betrokken vreemdeling zelf over te brengen naar de verantwoordelijke lidstaat.

In deze heeft de verwerende partij ervoor geopteerd om verzoeker geen termijn toe te staan om vrijwillig gevolg te geven aan de bestreden beslissing en besloten om deze beslissing gedwongen uit te voeren. Daardoor was het geenszins vereist een datum te vermelden wanneer verzoeker zich in de verantwoordelijke lidstaat dient aan te bieden. Zoals de verwerende partij terecht benadrukt in haar nota met opmerkingen houdt dit geen schending in van artikel 51/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Het gegeven dat verzoeker het oneens is met een gedwongen uitvoering van de overdracht, betekent niet dat deze *ipso facto* onwettig zou zijn. Nergens in de regelgeving is trouwens voorzien dat omtrent de datum uit artikel 51/5, § 4, eerste lid zou moeten worden gemotiveerd of dat het overdrachtsbesluit kaduuk zou zijn als geen datum werd opgenomen. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij zich vrijwillig naar Bulgarije zou begeven met het oog op de behandeling van het door hem ingediende verzoek om internationale bescherming. In de bestreden beslissing is duidelijk aangegeven dat verzoeker tijdens zijn Dublin-interview uitdrukkelijk te kennen gaf “*niet te willen terugkeren naar Bulgarije*” (AD, Dublin-interview, 5 december 2023, punt 39). Verzoeker betwist dit niet. De conclusie van verwerende partij in fine van de bestreden beslissing dat het bijgevolg is vereist verzoeker (gedwongen) terug te leiden naar de grens met Bulgarije vindt dus wel degelijk steun in een overweging in deze beslissing. Er worden wel degelijk elementen aangereikt waarom het voor het waarborgen van de effectieve overdracht het nodig is hem ‘zonder verwijl’ naar de grens te doen terugleiden.

Verder wordt vastgesteld dat samen met de bestreden beslissing aan verzoeker een beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats op 3 januari 2024 ter kennis werd gebracht en dat de verwerende partij in deze beslissing, met verwijzing naar artikel 51/5, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, gedetailleerd heeft uiteengezet waarom zij het nodig acht om verzoeker zelf zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden om de effectieve overdracht te waarborgen. Verzoeker betwist niet, in het kader van zijn beschermingsverzoek, gebruik te hebben gemaakt van verschillende persoonsgegevens, met name een verschillende geboortedatum; verder betwist hij ook niet te hebben verklaard niet te willen terugkeren naar Bulgarije en verborgen te hebben gehouden dat hij reeds vroeger een beschermingsverzoek in een andere EU-lidstaat heeft ingediend. In zoverre verzoeker in dit middelonderdeel kritiek uit op het vastgestelde “*significant risico op onderduiken*” dat in de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats aan bod komt, omdat de verwerende partij van oordeel was dat verzoeker de overdracht zou verhinderen, dient te worden aangestipt dat de Raad de rechtsmacht ontbeert om zich over de vrijheidsberoving uit te spreken.

Gelet op wat voorafgaat is de uiteenzetting van verzoeker over de functie van het administratief dossier en het vereiste initiatief van de bestuurder om inzage te vragen op grond van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur en het gebrek aan wapengelijkheid irrelevant. Het betoog van verzoeker over het samenvallen van de termijn uit artikel 6, § 5, van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur en de beroepstermijnen uit artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet komt in wezen neer op wetskritiek die geen uitstaans heeft met de wettigheid van de bestreden beslissing. Bovendien ontbeert verzoeker belang bij zijn kritiek betreffende de mogelijkheid tot inzage in het administratief dossier aangezien de aanwezige raadsvrouw voorafgaand aan de terechtzitting inzage kon of heeft gekregen in het administratief dossier.

Gelet op wat voorafgaat toont verzoeker evenmin aan dat zijn recht op toegang tot een rechter, zoals gewaarborgd in artikelen 6 en 13 van het EVRM, in zoverre deze al van toepassing zouden zijn, wordt geschonden.

2.2.6. Verzoeker voert ook aan dat het hoorrecht werd geschonden. Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat van verzoeker op 5 december 2023 het zogeheten Dublin-interview werd afgenomen, hetgeen hij niet betwist. Ter gelegenheid van dit Dublin-interview werd uitdrukkelijk gepeild naar de specifieke redenen waar hij zijn verzoek om internationale bescherming in België wenste in te dienen en naar eventuele bezwaren tegen een overdracht naar Bulgarije.

In zoverre verzoeker meent dat hij naar aanleiding van het nemen van de bestreden beslissing opnieuw zou moeten worden gehoord om zijn actuele situatie na te gaan, moet worden opgemerkt dat niet elke schending van het recht om gehoord te worden automatisch aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing die erop volgt. Dit gebeurt slechts indien het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (cf. HvJ 10 september 2013, M.G. en KR., nr. C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het komt dus aan verzoeker toe om, naast de vaststelling dat hij niet (opnieuw) werd gehoord, de concrete elementen toe te lichten die niet eerder aan bod konden komen en die bovendien een ander licht werpen op de bestreden beslissing, quod non in casu zoals hierna zal blijken.

2.2.7. Tijdens het Dublin-interview verklaarde verzoeker over zijn gezondheidstoestand dat deze “goed” was (AD, Dublin-interview, 5 december 2023, punt 38). Er zijn tot op heden noch in het administratief dossier noch in het verzoekschrift van betrokkene medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht waaruit het tegendeel zou kunnen worden afgeleid. Nergens in het administratief dossier of in het verzoekschrift worden concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Bulgarije verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De verwerende partij wijst er in haar nota nog op dat verzoeker op 10 januari 2024 door de centrum-arts werd onderzocht die vaststelde dat hij op dat ogenblik niet leed aan een ziekte die een inbreuk zou kunnen inhouden op artikel 3 van het EVRM en dat hij zowel geschikt was om in het centrum te verblijven als om te reizen. Ter terechtzitting blijft de raadvrouw van verzoeker hierover stilzwijgend. Met het algemene en summiere betoog dat er geen verificatie werd gedaan naar de medische situatie en de louter hypothetische bewering dat een dergelijke situatie zeer snel kan veranderen, brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat een bijkomend gehoor betreffende zijn medische toestand een ander licht zou kunnen werpen op de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker in dit verband een schending van het recht op familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanvoert, wordt vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn Dublin-interview heeft aangehaald ongehuwd te zijn, geen kinderen te hebben en evenmin familie in België of in een andere lidstaat te hebben (AD, Dublin-interview, 5 december 2023, punt 14, 16-18). Verzoekers verwijzing naar familiale banden in België mist dan ook feitelijke grondslag. Met de zinsnede dat de *“fragiliteit van verzoeker wel degelijk een bijzondere band van afhankelijkheid aantoonst”* die zou gepaard gaan met zijn leeftijd zonder verdere concretisering of invulling hiervan, laat staan enige staving, toont verzoeker thans het tegendeel niet aan; hij brengt niet het minste begin van bewijs aan van een beschermingswaardig gezinsleven onder artikel 8 EVRM. Ook hier blijkt niet dat een bijkomend gehoor betreffende zijn gezins- of familieleven een ander licht zou kunnen werpen op de bestreden beslissing. Ten slotte wijst de Raad erop dat uit het leeftijdsonderzoek van 30 oktober 2023 is gebleken dat verzoeker *“zeker ouders is dan 18 jaar, waarbij 23,0 jaar een minimum leeftijd is. Waarschijnlijk ligt deze nog hoger.”* Verzoeker kan aldus niet voorhouden een dergelijke leeftijd te hebben die hem fragiel zou maken, nu hij minstens 23 jaar oud is.

Verzoeker slaagt er niet in op deze punten een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek aannemelijk te maken.

2.2.8. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan

opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Bulgarije, nu hij in dit land op 14 september 2023 een verzoek om internationale bescherming had ingediend en gezien de Bulgaarse autoriteiten zich akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 18.1, b), van Verordening 604/2013/EU (of ook: Dublin III-verordening).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, en met name de Dublin III-verordening, die is gebaseerd op het beginsel van wederzijds vertrouwen en die – door een rationalisering van de verzoeken om internationale bescherming – beoogt de behandeling van die verzoeken te versnellen in het belang van zowel de verzoekers als de deelnemende lidstaten, moet derhalve worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punten 78-80).

Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat verzoekers beschermingsverzoek door de Bulgaarse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 81).

Zo heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 4 van het Handvest eraan in de weg staat dat de lidstaten een asielzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 106).

Artikel 3.2, tweede lid van de Verordening 604/2013/EU waarbij deze rechtspraak is gecodificeerd, bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Ofschoon artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-verordening slechts ziet op een situatie waarin het reële risico op onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het Handvest, voortvloeit uit de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken, in de lidstaat die ingevolge die verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, oordeelde het Hof verder dat uit het in artikel 4 neergelegde algemene en absolute verbod tevens volgt dat de overdracht van een verzoeker aan die lidstaat uitgesloten is telkens wanneer er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de asielzoeker een dergelijk risico zal lopen bij zijn overdracht of als gevolg daarvan.

In andere woorden, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een beschermingsverzoek, kan een asielzoeker slechts worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Of de betrokken persoon wegens zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin III-verordening een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan, is voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang.

Wanneer de rechterlijke instantie waarbij een beroep tegen een overdrachtsbesluit wordt ingesteld, over door de betrokken persoon overgelegde bewijzen beschikt dat een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Zulke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263).

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punten 82-93).

2.2.9. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Bulgarije. Daarbij is rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker en met in de bestreden beslissing vermelde in 2023 geactualiseerde AIDA-

rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, “*Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2022 update*”).

Waar verzoeker meent dat de informatie waarop dit AIDA-rapport is gebaseerd, op een zeer beperkt aantal gevallen van Dublin-terugkeerders is gebaseerd, verliest hij uit het oog dat de verwerende partij ook rekening heeft gehouden met de factsheet “*Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria*” die door de Bulgaarse autoriteiten op 20 april 2023 werd opgesteld en die eind april 2023 op de website van de EUAA werd gepubliceerd alsook op het verslag van een werkbezoek van haar diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 9 februari 2023. De aanname dat het aantal Dublin-terugkeerders zou kunnen stijgen is louter hypothetisch en een dergelijke ontwikkeling werd tot op heden nog niet vastgesteld.

Op basis van voormelde bronnen voert verwerende partij een grondige, uitgebreide en actuele analyse uit van de situatie van verzoekers van internationale bescherming die aan Bulgarije worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure. Hierbij bespreekt verwerende partij zowel de procedure an sich, alsook de opvangvoorzieningen en de erkenningsgraad van Afghaanse verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije. Ook gaat verwerende partij in op de situatie van kwetsbare personen in Bulgarije. Voorts wordt uiteengezet dat verzoeker zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en terugdrijvingen daar verzoeker naar Bulgarije zal terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kan maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten. Verder gaat verwerende partij in op de beschikbaarheid van tolken voor het gehoor en de duur van de procedure, alsook op de toegang tot de arbeidsmarkt en de redenen waarom iemand in detentie kan worden geplaatst.

De verwerende partij komt tot de conclusie dat deze bronnen, die onder meer de Bulgaarse procedure, de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen. De verwerende partij heeft oog gehad voor de kritische bemerkingen in het rapport en heeft de vastgestelde gebreken bij zijn besluitvorming betrokken. Vervolgens heeft zij duidelijk uiteengezet waarom zij meent dat er geen sprake is van dermate structurele tekortkomingen op het vlak van de opvang en de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dat niet zou kunnen worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat niet kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublin III-verordening aan Bulgarije worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hoewel zij niet blind is gebleven voor de kritische bemerkingen die uit de rapporten zijn gebleken, is de verwerende partij tot de conclusie gekomen dat bij overdracht van verzoeker aan Bulgarije er geen reëel risico voorligt op een schending van 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden.

Het komt derhalve aan verzoeker, die in essentie stelt dat de verwerende partij verkeerdelijk steunt op het interstatelijk vertrouwensbeginsel en op verkeerde lezingen van het AIDA-rapport, toe om zijn standpunt met concrete argumenten te onderbouwen. Het is aan verzoeker om met concrete argumenten aan te tonen dat deze conclusie niet deugdzzaam is. Het gegeven dat hij het niet eens is met het standpunt van de verwerende partij volstaat daartoe niet.

2.2.10. Aan verzoeker werd uitdrukkelijk gevraagd of er een specifieke reden is waarom hij in België een beschermingsverzoek wenst in te dienen, hoe zijn gezondheidstoestand is en of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling die zijn verzet tegen een overdracht naar Bulgarije zouden kunnen rechtvaardigen. Uit de schriftelijke neerslag van zijn verklaringen blijkt dat hij hierop heeft kunnen antwoorden. Het algemene betoog van verzoeker is niet van aard om aannemelijk te maken dat de manier waarop hij werd gehoord hem niet in de mogelijkheid heeft gesteld om de in deze zaak relevante verklaringen af te leggen die hij wenste af te leggen. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift eveneens na om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

2.2.11. Verzoeker voert aan dat zijn vingerafdrukken in Bulgarije onder dwang zouden zijn afgenomen en dat hij nooit de intentie had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoeker meent dat het onzorgvuldig is van de verwerende partij dat uit het loutere terugvinden van de vingerafdrukken in de databank wordt afgeleid dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend in Bulgarije.

Verzoeker lijkt te willen doen geloven dat het gegeven dat hij in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, automatisch betekent dat België dit verzoek zal behandelen. In Verordening 604/2013/EU werd vastgelegd welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen verwijst de Raad in dit verband naar de overwegingen aangaande de vingerafdrukken die zijn opgenomen in de bestreden beslissing, met name het overdrachtsbesluit dat op 22 december 2023 jegens verzoeker werd getroffen: *“De betrokkene verklaarde dat hij vingerafdrukken moest geven in Bulgarije, maar hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Verordening (EU) nr. 603/2013 draagt de lidstaten op de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene door de Bulgaarse autoriteiten zou zijn verplicht om vingerafdrukken te geven, kan derhalve niet als een onheuse behandeling worden beschouwd. We wijzen erop dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type “1” opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 603/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code “1” na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Het Eurodacresultaat bevestigt derhalve dat de betrokkene om internationale bescherming vroeg in Bulgarije.”*

De door verzoeker geschonden geachte artikelen 9, 14 en 23 van de Verordening 603/2013/EU leggen Bulgarije juist de verplichting op vingerafdrukken te registreren in geval van illegale grensoverschrijding of in geval van een verzoek om internationale bescherming en maakt dit land verantwoordelijk voor de rechtmatigheid en de correctheid van de gegevensverwerking. Verzoekers ongestaafe insinuaties ten aanzien van de Bulgaarse autoriteiten betreffende de informatie die in de Eurodac-gegevensbank wordt ingegeven en over het stadium van de asielprocedure in Bulgarije tonen niet aan dat de bestreden beslissing, die trouwens door de Belgische bestuurlijke overheid werd genomen, met een onzorgvuldigheid zou zijn behept.

Zo stelt de Raad vast dat het *Eurodac Search Result* dat in het administratief dossier is opgenomen, een Eurodac-hit van verzoeker bevat, die van 16 oktober 2023 dateert en die verder refereert naar een categorie-1 hit die wijst op een verzoek om internationale bescherming. Verzoeker kan dus niet dienstig voorhouden dat er geen sprake zou zijn van een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije of dat Bulgarije niet verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van zijn beschermingsverzoek. In de bestreden beslissing wordt verder gemotiveerd:

“De Bulgaarse instanties stemden op 13.11.2023 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening (EU) nr. 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit betekent dat de betrokkene in Bulgarije een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek nog hangende is. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.”

In zoverre verzoeker voorhoudt dat er sprake is van een wilsgebrek omdat zijn vingerafdrukken onder dwang werd genomen en hij onder druk een papier tekende, kan niet anders dan worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot algemene, vage en blote beweringen die niet worden gestaafd of ondersteund met een concreet begin van bewijs. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat er in deze zich een verder onderzoek opdrong noch dat er geen sprake zou zijn van een werkelijk verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat verzoeker in België een beschermingsverzoek indient, bevestigt zijn wil om bescherming. Er wordt in herinnering gebracht dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan

kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

2.2.12. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert in zijn verzoekschrift is Bulgarije wel degelijk verplicht om het nog hangende beschermingsverzoek na overdracht te behandelen en af te ronden. Artikel 18 van Verordening 604/2013/EU betreft duidelijke “*verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat*” en is niet voor interpretatie vatbaar. Waar verzoeker meent dat het woord “kunnen” niet betekent dat de Bulgaarse overheid het onderzoek van het hangende beschermingsverzoek zullen hervatten, gaat hij voorbij aan de inhoud en draagwijdte van voormeld artikel 18 en maakt hij tevens een verkeerde en beperkte lezing van voormelde motivering waarin duidelijk het woord “zullen” staat.

Verzoekers bewering dat de asielpcedure door de Bulgaarse autoriteiten conform de Bulgaarse wetgeving zou zijn afgesloten en dat het beschermingsverzoek zou zijn ingetrokken, wordt tegengesproken door de uitdrukkelijke bevestiging van de Bulgaarse overheden op 13 november 2023 dat zij verzoeker zullen terugnemen overeenkomstig artikel 18.1, b) van de Verordening 604/2013/EU hetgeen betekent dat het beschermingsverzoek daar nog “in behandeling” is. Gelet op de expliciete verwijzing naar artikel 18.1, b) van de Verordening 604/2013/EU als grond voor de terugname, was er geen nood voor de Belgische Staat om zich verder te vergewissen over de stand van zaken van het in Bulgarije door verzoeker ingediende beschermingsverzoek.

Het gegeven dat de overdracht niet gebeurt op basis van artikel 18.1, c) en d) van de Verordening 604/2013/EU betekent verder zeer duidelijk dat er geen stopzetting is van de procedure en dat het beschermingsverzoek niet als ingetrokken wordt beschouwd alsook dat er geen beslissing tot afwijzing van het beschermingsverzoek ten gronde werd genomen.

Daar uit het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op basis van art. 18.1, b) van de Verordening 604/2013/EU blijkt dat de procedure van verzoeker nog lopende is, zal verzoeker niet onder de situatie vallen waar hij als illegale migrant wordt beschouwd en naar een detentiefaciliteit wordt overgebracht voor verwijdering van het grondgebied. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal verder niet tot gevolg hebben dat verzoeker op onregelmatige wijze de grens dient te overschrijden. Verzoekers betoog hieromtrent is dan ook niet dienstig.

Gelet op wat voorafgaat en dat door verzoeker niet aan het wankelen wordt gebracht, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij geen toegang zou hebben tot de asielpcedure in Bulgarije en dat hij een *indirecte refoulement* zou riskeren in geval van een overdracht aan Bulgarije.

In zoverre verzoeker meent dat hij als Afghaan geen faire behandeling van zijn beschermingsverzoek kan verwachten in Bulgarije, kan zijn betoog niet overtuigen. Vooreerst kan niet worden gesteld dat “*meer dan ¾ van de beslissingen negatief waren omdat de betrokkenen “verdwenen” waren*”. Een stopzetting van de procedure (d.i. “*discontinuation of the procedure*”) bevat geen beslissing over de grond van de zaak en kan dus niet worden gelijkgesteld met een weigeringsbeslissing (d.i. “*refusal*”). Verzoeker ontkent verder niet dat de behandeling van Afghaanse beschermingsverzoeken gebeurt op een niet-discriminerende wijze, zoals ook uit het AIDA-rapport blijkt (p. 50 en 60). In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, kan uit het enkele gegeven dat slechts in een kleine percentage van de Afghaanse dossiers een beslissing ten gronde werd genomen, niet ipso facto worden afgeleid dat hij geen faire behandeling of toegang tot de procedure zou krijgen. Uit de cijfers in het AIDA-rapport blijkt duidelijk dat er een beschermingsgraad is van 49% waarbij verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat hij hierdoor geen faire behandeling kan verwachten. Het gegeven dat de helft van de beschermingsverzoeken van Afghaanse verzoekers in Bulgarije wordt afgewezen, maakt op zich nog niet dat er sprake zou zijn van systeemfouten in de procedures voor internationale bescherming.

Onder verwijzing naar het AIDA rapport (p. 33) betoogt verzoeker verder dat voor Afghaanse asielzoekers de kans op een “normale asielpcedure” waarin fundamentele rechten worden gerespecteerd, nihil is. Hij stipt daarbij tekortkomingen aan wat betreft de kwaliteit van het persoonlijk onderhoud en het gebrek aan voldoende tolken in talen zoals het Pashtu. Waar er maar een beperkt aantal tolken zijn worden de gehoren via videoconferentie georganiseerd waarvan de kwaliteit evenwel wordt doorkruist door technische problemen.

In de bestreden beslissing wordt hierover evenwel geduid: “*Het rapport stelt verder dat de normen tijdens de procedure en de kwaliteit van de procedure erop vooruit zijn gegaan, waardoor de erkenningsgraden zijn gestegen (AIDA-rapport, blz. 13). (...) In het AIDA-rapport wordt melding gemaakt van moeilijkheden met betrekking tot onder meer de betekening van convocaties voor het gehoor en de kwaliteit van het*

gehoor AIDA-rapport, (AIDA-rapport, blz. 3334). Er kan echter niet worden vastgesteld dat het om systematische tekortkomingen gaat." (eigen onderlijning)

Door vaagweg te citeren uit het AIDA-rapport (update december 2022) en door op grond van een algemene citering uit dit rapport, waarop ook de vaststellingen van verwerende partij zijn gestoeld, te stellen dat de verzoeker het risico loopt op de voormelde behandelingen, wordt deze beoordeling niet ontkracht.

De verwerende partij wijst er verder op dat de Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en dat de mogelijkheid aanwezig is om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Zij ontkent niet dat er problemen zijn in verband met de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertolking. Zij verwijst evenwel dat naar het werkbezoek dat door haar diensten werd afgelegd en waarbij de Bulgaarse overheden verklaarden *"dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken, kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd bijvoorbeeld een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door de 'Norwegian Financial Mechanism 2014-2021' (verslag werkbezoek, blz. 6)."*

Uit voorgaande kan aldus niet blijken dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk en dat de kwaliteit van het tolken in alle gevallen dermate slecht is dat bij voorbaat vaststaat dat een asielzoeker zijn vluchtrelaas niet deugdelijk kan uiteenzetten. Bovendien geeft voorgaande aan dat er ook maatregelen worden genomen om de kwaliteit van het tolken te verbeteren. In het verslag van het werkbezoek wordt tevens aangestipt dat elk verhoor wordt voorgelezen en dat elk verhoor wordt opgenomen, hetgeen bijdraagt aan het waarborgen van een juiste vertaling van het vluchtrelaas. Met de loutere verwijzing naar het AIDA-rapport toont verzoeker niet aan dat in casu het alsnog om een systeemfout zou gaan.

Wat betreft rechtsbijstand in Bulgarije in de bestuurlijke fase, stelt de Raad vast dat verzoekers bemerkingen omtrent tekortkomingen en beperkingen hierover in casu niet dienstig zijn in zoverre artikel 20 van de Richtlijn 2013/32/EU niet spreekt van een verplichting om in kosteloze rechtsbijstand te voorzien voor procedures in eerste aanleg. Het gebrek aan kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Bulgarije kan dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen.

Wat betreft toegang tot een beroepsprocedure en rechtsbijstand tijdens de beroepsprocedure wordt in de bestreden beslissing toegelicht:

"Tegen een negatieve beslissing kan opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen, bij de regionale bestuurlijke rechtbanken, en in de praktijk blijkt deze termijn voldoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDArapport, blz. 36). Het Agentschap verstrekt informatie aan de verzoekers hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, blz. 6). De effectiviteit van de rechterlijke toetsing is sterk verbeterd (AIDArapport, blz. 37)."

Uit het AIDA rapport blijkt dat het AMIF-project inzake rechtsbijstand ook de voorbereiding van beroepen inhield, maar dit project liep af op 31 juli 2021. Nationale maatregelen voorzien nu enkel in rechtsbijstand en vertegenwoordiging nadat een beroep is opgesteld en ingediend. Bijgevolg zijn asielzoekers volledig aangewezen op NGO's voor hun toegang tot een rechter, met name voor het opstellen en indienen van een beroep. Er wordt aan herinnert dat richtlijn 2013/32/EU toelaat dat lidstaten NGO's toestaan overeenkomstig het nationale recht in de beroepsprocedures kosteloze rechtsbijstand en/of vertegenwoordiging aan te bieden aan asielzoekers. Het gegeven dat in casu asielzoekers aangewezen zijn op NGO's voor het opstellen en indienen van een beroep houdt op zich dan ook geen tekortkoming in die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Uit de informatie waarover de Raad beschikt blijkt aldus dat rechtsbijstand voor procedures voor rechtscolleges, weliswaar moeizaam, wel beschikbaar is.

Verzoeker kaart aan dat de problemen van tolken ook de beroepsprocedures betreffen. In het AIDA rapport kan worden gelezen dat in 65% van de gemonitorde rechtszittingen verzoekers werden bijgestaan door tolken. Slechts voor één rechtscollege wordt melding gemaakt van een onwettelijke praktijk waarbij een tolk pas wordt opgeroepen op de dag van de zitting en voor zover verzoeker verschenen is, waardoor

de zitting en behandeling van de zaak moet worden uitgesteld doch de betrokken verzoeker niet steeds begrijpt wanneer de volgende zitting is gepland en het risico bestaat dat hij of zij afwezig is op de volgende zitting. Hieruit kan echter geenszins blijken dat verzoekers systematisch in het kader van beroepsprocedures geen toegang zouden hebben tot een tolk. In het verslag van het werkbezoek wordt daarover gesteld dat rechtbanken hun eigen pool aan tolken hebben of een beroep doen op de tolkenpool van het SAR (p. 6).

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn bewering dat hij bij zijn terugkeer naar Bulgarije geen faire kans maakt om internationale bescherming te verkrijgen.

2.2.13. Vervolgens voert verzoeker aan dat de opvangvoorzieningen desastreus/deplorabel zijn, omwille van overbevolking, slechte hygiëne en ongedierte en gebrek aan voldoende voeding. Hij wijst er op dat het AIDA-rapport uitdrukkelijk tekortkomingen op het vlak van het aantal geschikte opvangplaatsen vermeldt en dat er een gebrek aan veiligheid is (AIDA-rapport p. 14-15).

Wat betreft de toegang tot opvang in Bulgarije kan in de bestreden beslissing worden gelezen:

“Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure worden in het algemeen niet met obstakels geconfronteerd wat toegang tot het grondgebied betreft. Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR (het State Agency for Refugees, het voor de opvang verantwoordelijke agentschap) de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Als er een lopende procedure om internationale bescherming is of de procedure werd stopgezet omdat de persoon was verdwenen, wordt de betrokkene overgebracht naar een SAR-opvangcentrum. Als er na een onderzoek ten gronde reeds een definitieve beslissing werd genomen, kan de betrokkene na overdracht naar een detentiefaciliteit worden overgebracht. Personen in deze situatie worden dan als illegale migranten beschouwd (AIDA-rapport, blz. 46, 71). We merken op dat uit het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op basis van art. 18(1)b blijkt dat de procedure van de betrokkene nog lopende is en hij zal derhalve niet onder deze situatie vallen.

(...)

Volgens de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt bij een overdracht op basis van een overnameakkoord de procedure om internationale bescherming gestart vanaf de registratie van de persoon. De registratie kan plaatsvinden op de luchthaven bij aankomst of in een SAR-opvangcentrum. Bij een overdracht op basis van een terugnameakkoord wordt de procedure heropend wanneer de verzoeker daarom vraagt. wordt geen noemenswaardige vertraging gemeld bij registratie (factsheet, blz. 6; verslag werkbezoek, blz. 4). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, blz. 6). Verzoekers krijgen bij aankomst in Bulgarije na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (factsheet, blz. 7). Na overdracht worden de verzoekers er door de grenspolitie schriftelijk van in kennis gesteld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia moet begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming.”

Wat betreft de beschikbaarheid en capaciteit van opvang in Bulgarije wordt in de bestreden beslissing geïndiceerd:

“De Bulgaarse autoriteiten gaven in hun in april 2023 gepubliceerde factsheet uitdrukkelijk aan dat alle verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, worden ondergebracht in het opvangcentrum in Sofia (factsheet, blz. 1). Er wordt door de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen. We merken op dat eind 2022 in het opvangcentrum van Sofia, waar verzoekers na overdracht naartoe worden gebracht, slechts 1047 van de 2060 opvangplaatsen bezet waren (AIDA-rapport, blz. 75), en de bezetting derhalve ver onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat overbevolking in de opvangcentra kon worden vermeden doordat veel Afghanen, die de tweede grootste groep verzoekers vormen, niet in Bulgarije blijven, maar doorreizen (AIDA-rapport, blz. 14). In het rapport wordt gesteld dat de erkenningsgraad voor deze groep verzoekers stijgt (AIDA-rapport, blz. 66) en dit in de toekomst tot capaciteitsproblemen inzake opvang zou kunnen leiden (AIDA-rapport, blz. 14). De aanname dat Afghaanse verzoekers er in de toekomst meer voor zouden kunnen kiezen om in Bulgarije en derhalve in het Bulgaarse opvangnetwerk te blijven is louter hypothetisch en een dergelijke ontwikkeling werd tot op heden nog niet vastgesteld. Ondanks een hogere beschermingsgraad voor Afghaanse verzoekers in 2022 (49%) bleef de overgrote meerderheid van hen (95%) Bulgarije verlaten (AIDA-rapport, blz. 66). Volgens het AIDA-rapport werd de afgelopen jaren door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In december 2022 heeft de nieuwe directie van het agentschap meegedeeld dat

de daadwerkelijke capaciteit 3931 plaatsen bedraagt, aangezien de overige plaatsen niet geschikt zijn (AIDA-rapport, blz. 14). Van de 3931 geschikte plaatsen waren er in december 2022 2412 ingenomen, d.w.z. 61% (AIDA-rapport, blz. 79). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers deze toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, blz. 45). SAR-deskundigen maken gebruik van bepaalde tools ten behoeve van kwetsbare personen en maken in dat verband onder meer gebruik van richtlijnen van het EUAA (factsheet, blz. 3-4). Uit het rapport blijkt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan door het hoge aantal aankomsten in het land, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, blz. 15).

De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moeten hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR. Het AIDA-rapport verduidelijkt in welke procedures het recht van opvang van toepassing is en verduidelijkt dat bij een volgend verzoek en voor personen voor wie in Bulgarije een Dublinonderzoek loopt (waarbij Bulgarije nagaat of een andere lidstaat verantwoordelijkheid draagt), niet wordt voorzien in toegang tot materiële opvangvoorzieningen. Er wordt echter op geen enkele wijze aangegeven dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, als categorie systematisch worden uitgesloten van de opvang (AIDA-rapport, blz. 69-70). Dat de toegang tot door de overheid geregelde voeding en opvang enkel gewaarborgd zou zijn voor kwetsbare verzoekers (blz. 45), impliceert onzes inziens niet dat personen die geen kwetsbaar profiel hebben systematisch geen toegang zouden krijgen tot opvang en er moet worden aangenomen dat zij bij overdracht risico lopen van een behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In het AIDA-rapport wordt vermeld dat er in 2022 grote moeilijkheden werden gerapporteerd om niet-kwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen. Als redenen werden hiervoor het hogere aantal aankomsten en de verminderde opvangcapaciteit genoemd (blz. 46). We merken op dat in het AIDA-rapport meermaals wordt aangegeven dat er geen sprake was van overbevolking in de opvangcentra en dat veel personen die in Bulgarije aankomen snel doorreizen (blz. 14, 15, 71, 75, 76, 79). Ook in de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen op het gebied van opvang. Het aantal overdrachten aan Bulgarije is beperkt: volgens het AIDA-rapport werden in 2022 202 personen aan Bulgarije overgedragen (blz. 45). Er wordt niet aangegeven bij hoeveel overdrachten de betrokkenen geen toegang kregen tot de materiële opvangvoorzieningen. We stellen vast dat op basis van de genoemde bronnen op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt ontzegd. We merken ook op dat de informatie met betrekking tot capaciteitsproblemen bij de opvang van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen afkomstig is uit een document van het SAR van 26.02.2023. Het feit dat het SAR dit op 26.02.2023 rapporteerde impliceert niet dat deze informatie op het ogenblik van de rapportage nog actueel was. Er wordt duidelijk gesteld dat de rapportage betrekking had op het jaar 2022. Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat de situatie medio 2023 nog hetzelfde zou zijn, des te meer daar de Bulgaarse autoriteiten in de factsheet van april 2023 expliciet hebben aangegeven dat alle personen die aan Bulgarije worden overgedragen naar het opvangcentrum in Sofia worden gebracht (factsheet, blz. 1)."

Met zijn verwijzing naar het AIDA-rapport waar er gesteld wordt dat niet-kwetsbare Dublin-terugkeerders enkel een opvangplaats krijgen indien de capaciteit het toelaat, slaagt verzoeker er op het eerste gezicht niet in afbreuk te doen aan de vaststelling dat hij als Dublin-terugkeerder opgevangen wordt in Sofia en dat daar geen capaciteitsproblemen werden gemeld noch dat in de nabije toekomst acute capaciteitsproblemen worden verwacht. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat uit het AIDA-rapport uitdrukkelijk naar voren komt dat in 2022 het opvangcentrum van Sofia ver beneden de opvangcapaciteit bezet was en dat voorts geen melding wordt gemaakt van effectieve opvangcapaciteitsproblemen in 2023.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de factsheet die tot stand is gekomen in het kader van de "Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation" dat onderschreven werd door het Strategisch Comité inzake Immigratie, Grenzen en Asiel (SCIFA) van de Europese Raad op 29 november 2022. Daarbij werd een duidelijke nood aan "objective and neutral information on reception and detention conditions and the asylum procedure in all the Member States, which can serve as reference in transfer decisions (..)" (objectieve en neutrale informatie aangaande opvang- en detentievoorwaarden en de asielprocedure in alle lidstaten dat kan dienen als referentie in transferbeslissingen) geïdentificeerd. In het kader daarvan werden lidstaten gevraagd informatie te geven niet enkel over de wetgeving maar ook over de praktische implementatie ervan. De lidstaten zijn verantwoordelijk voor de accurate en de actualiteit van de geleverde informatie. Er liggen geen gegevens voor, en verzoeker brengt ook geen dergelijke concrete gegevens aan, waaruit kan blijken dat de informatie dat "All applicants who are transferred under the Dublin Regulation are accommodated in

the RRC in Sofia" (eigen vertaling: alle Dublin-terugkeerders opgevangen worden in het opvangcentrum van Sofia (RRC)) incorrect is. Dit temeer ook in het verslag van het werkbezoek van de Dienst Vreemdelingenzaken van 9 februari 2023 bevestigd wordt dat *"Overgedragen personen worden dan ook toegewezen aan een van de opvangplaatsen in Sofia."* Er ligt geen enkel concreet gegeven voor waaruit kan blijken dat moet getwijfeld worden aan de waarachtigheid van deze informatie.

Daarenboven brengt verzoeker ook geen concrete gegevens aan waaruit kan blijken dat in het opvangcentrum van Sofia een capaciteitsprobleem zou zijn waardoor hij geen opvang zou krijgen. Er liggen geen concrete gegevens voor dat de opvangcapaciteit thans in 2023 en 2024 overschreden is noch enige ander concreet element waaruit blijkt dat een andere beoordeling zich thans opdringt. Er is de Raad geen informatie bekend en verzoeker brengt die ook niet bij, dat de beschikbare plaatsen in het opvangcentrum van Sofia, waar hij als Dublin-terugkeerder zal terechtkomen, op dit ogenblik allemaal ingenomen zijn of dat er aldaar veel meer personen worden opgevangen dan de maximumcapaciteit toelaat. Verzoeker haalt evenmin de overwegingen in de bestreden beslissing onderuit die betrekking hebben op de totaalcapaciteit van de opvangcentra in Bulgarije voor verzoekers om internationale bescherming. Ook op dit vlak is de Raad geen informatie bekend en verzoeker brengt ook niet bij dat de 3931 beschikbare plaatsen op dit ogenblik allemaal ingenomen zijn of dat er veel meer personen worden opgevangen in de opvangcentra dan de maximumcapaciteit toelaat.

Aangezien verzoeker niet aantoont dat het netwerk op heden verzadigd is, maakt hij evenmin aannemelijk dat hij effectief een risico loopt dat hij zal worden uitgesloten van dit opvangnetwerk. Uit het AIDA rapport blijkt dat verzoeker, gelet op zijn terugname door Bulgarije op grond van artikel 18.1, b) van de Verordening 604/2013/EU, op eenvoudige vraag gehuisvest zal worden in een opvangcentrum (p. 71). Verder blijkt dat verzoeker dat tegen een eventuele beslissing tot uitsluiting van het opvangnetwerk beroep kan instellen (p. 72-73). Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij oppert dat hij als niet-kwetsbare verzoeker om internationale bescherming in geval van overdracht aan Bulgarije geen toegang zal hebben tot opvang.

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij oppert dat hij als niet-kwetsbare verzoeker om internationale bescherming in geval van overdracht aan Bulgarije geen toegang zal hebben tot opvang. Terloops wijst de Raad erop dat bovenstaande analyse in overeenstemming is met het standpunt van de Nederlandse Raad van State, die in zijn recente arrest van 16 augustus 2023 (RvS (NL) 16 augustus 2023, ECLI:NL:RVS:2023:3134) tot het besluit kwam *"dat er geen aanknopingspunten zijn dat Dublinclaimanten bij terugkeer naar Bulgarije geen toegang tot opvang hebben"*. De motivering ter zake blijft derhalve staan.

Aldus wordt terdege gemotiveerd dat er actueel geen sprake is van overbevolking in de opvangcentra. Uit de passages van het AIDA-rapport die verzoeker citeert blijkt het tegendeel niet.

Verzoeker maakt met zijn betoog dan ook niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Bulgarije als Dublin-terugkeerder geen toegang tot opvang zal hebben (cf. Nederlandse Raad van State, uitspraak 202206794/1/V3 van 16 augustus 2023).

Met betrekking tot de leefomstandigheden en veiligheid in de opvangcentra, staat in de bestreden beslissing te lezen:

"De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, blz. 15). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, blz. 1). In het rapport wordt aangegeven dat sinds mei 2022 alle opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, blz. 15, 77). Sinds 2022 worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA-rapport, blz. 72). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat de Bulgaarse autoriteiten in 2022 hun inspanningen hebben opgevoerd om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren. Zo voert het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uit en zorgt het ook voor gerichte controles in geval van specifieke klachten (AIDA-rapport, blz. 78). In 2022 heeft de nieuwe directie van het SAR duidelijkheid verschaft over het werkelijke aantal plaatsen dat geschikt wordt geacht voor opvang (AIDA-rapport, blz. 14)."

Dit zijn genuanceerde afwegingen. De kwaliteit en kwantiteit van het verstrekte eten alsook de hygiëne in de open opvangcentra zijn verre van ideaal, maar hieruit kan niet afgeleid worden dat de hardheidsdrempel, zoals

bedoeld in het bovenvermeld arrest Jawo van het Hof van Justitie, werd bereikt. Het Hof gaf expliciet aan dat die drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid

of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (punt 93). De conclusie dat de hardheidsdrempel niet bereikt wordt dringt zich in eerste instantie des te meer op gezien in het betrokken AIDA-rapport (p. 15) kan gelezen worden dat de Bulgaarse autoriteiten veel inspanningen leveren om de omstandigheden in de opvangcentra te verbeteren en hierbij actief donaties zoeken om het tekort aan fondsen te compenseren. Er is in dit verband sprake van *“Donor agreements throughout the year with different agencies, organizations and individuals, e.g. food products (Food Bank), mattresses, pillows, blankets, bed linen and hygiene packages (UNHCR with BGN 700,000 donation), medicines and medical supplies (Red Cross), textbooks and other school items (Caritas), toys and other children's items (UNICEF)”*.

Dit alles wijst niet op een totale onverschilligheid van de Bulgaarse instanties voor wat betreft de voorzieningen in de opvangcentra.

De tekortkomingen worden in de bestreden beslissing aldus geenszins ontkend, maar verzoeker verbindt in zijn middel geen enkele conclusie aan zijn citaten en toont daarmee bijgevolg niet aan dat deze problemen, die de Bulgaarse overheid trouwens aanzetten tot het nemen van allerhande verbeteringsmaatregelen, kunnen worden gelijkgesteld met systeemfouten.

Gelet op de objectieve informatie waaruit blijkt dat er wel degelijk voeding wordt voorzien en er wel degelijk maatregelen worden genomen om de hygiënische omstandigheden te verbeteren, kan verzoeker niet overtuigen dat hij in Bulgarije in een situatie strijdig met artikel 3 van het EVRM dreigt te belanden. Bovendien gaat verzoeker voorbij aan het feit dat de verwerende partij overweegt *“dat alle verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, worden ondergebracht in het opvangcentrum in Sofia (factsheet, blz. 1)”*. Hij verliest ook uit het oog dat verwerende partij zelf een delegatie naar Bulgarije heeft gestuurd om de situatie ter plekke te bekijken in een van de centra in Sofia waar verzoeker zal kunnen ondergebracht worden en toont niet aan dat de vaststellingen die tijdens dit werkbezoek, zoals het verschaffen van drie maaltijd per dag en proper beddengoed, werden gedaan incorrect zijn. Zo uit de door verzoeker geciteerde passages in het AIDA rapport kan blijken dat er zich in opvangcentra problemen kunnen voordoen, kan hieruit evenwel niet worden afgeleid dat omstandigheden in het opvangcentrum in Sofia waar verzoeker in (eerste instantie) zal terechtkomen in geval van terugkeer naar Bulgarije dermate slecht zijn dat hij hierdoor in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal belanden waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat deze tekortkomingen ertoe zouden leiden dat verzoeker in geval van een overdracht aan Bulgarije hoe dan ook in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen die voldoende zwaarwegend zou zijn om gekwalificeerd te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende geconcludeerd: *“We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.”*.

Waar verzoeker beweert dat asielzoekers geen toegang hebben tot steunmaatregelen, of het nu in of uit het opvangcentrum is, maakt hij een verkeerde lezing van het AIDA-rapport (p. 16). Enkel asielzoekers die beslissen om buiten het opvangcentrum te wonen op eigen kosten, hebben geen toegang tot sociale voordelen. Andere asielzoekers kunnen wel genieten van sociale voordelen, zoals opvang, drie maaltijden per dag, basis gezondheidszorg en psychologische ondersteuning. Enkel dit laatste, met name psychologische ondersteuning, is in de praktijk niet steeds voorhanden is. Verzoeker kan voorts niet dienstig verwijzen naar de situatie van Oekraïense vluchtelingen die in Bulgarije tijdelijke bescherming genieten, daar deze niet vergelijkbaar is met zijn situatie als asielzoeker in Bulgarije.

Het gegeven dat verzoekers om internationale bescherming in bepaalde opvangcentra 's nachts contacten hebben met smokkelaars, drugshandelaars en sekswerkers, laat, los van het feit dat dit niet overal het geval blijkt te zijn, niet toe te veronderstellen dat verzoeker in een situatie van onveiligheid dreigt terecht te komen die een beletsel zou kunnen vormen om de bestreden beslissing te nemen.

Uit het voorgaande kan aldus niet worden afgeleid dat de omstandigheden in het opvangcentrum in Sofia waar verzoeker in (eerste instantie) zal terechtkomen in geval van terugkeer naar Bulgarije dermate slecht zijn dat hij hierdoor in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal belanden waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

2.2.14. Met betrekking tot de toegang tot de gezondheidszorg moet vooreerst worden vastgesteld dat verzoeker niet betwist dat hij verklaarde dat hij in goede gezondheid is en dat hij geen medische attesten of andere specifieke documenten heeft bijgebracht die erop zouden kunnen wijzen dat zijn gezondheidstoestand een overdracht in de weg zou staan. Ten overstaan van de uitgebreide motieven inzake de toegang tot de gezondheidszorg citeert verzoeker uit het AIDA-rapport, waar dat in essentie stelt dat in de praktijk verzoekers om internationale bescherming toegang hebben tot de gezondheidszorg maar dat zij op dat vlak met dezelfde problemen worden geconfronteerd als de nationale onderdanen door de poeve staat van het Bulgaarse stelsel voor gezondheidszorg. Dit wijst noch op een systeemfout, noch toont de verzoeker daarmee een reëel risico aan op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont met het louter citeren van het AIDA-rapport niet aan dat de verwerende partij is uitgegaan van een foutieve feitenvinding of dat er enig beletsel zou bestaan om hem naar Bulgarije over te brengen, temeer er geen ernstige medische problematiek blijkt die onterecht niet in aanmerking werd genomen en die hem zou verhinderen om te reizen of die in Bulgarije niet adequaat kan worden behandeld. Verzoeker is een volwassen en gezonde jonge man die geen blijk geeft van een bepaalde (bijzondere) kwetsbaarheid.

2.2.15. Verzoeker wijst erop dat hij melding maakte van het feit dat hij slecht behandeld werd door de Bulgaarse overheden, dat hij werd geslagen door de politie en dat ze honden op hem afstuurden en hij werd gebeten.

De verwerende partij heeft terecht vastgesteld dat de verklaringen van verzoeker vaag zijn. Dat verzoekers mishandelingen overeenkomen met algemene informatie over de situatie van asielzoekers in Bulgarije, kan hier niet anders over doen denken. Nu zijn verklaringen niet verder concreet werden toegelicht en de omstandigheden van het aangekaarte geweld niet werden geduid, laat verzoeker immers in het ongewisse of het ging om een eenmalig incident of dat hij meermaals werd geslagen. Ook in zijn verzoekschrift verschaft hij hierover geen verdere concretisering of toelichting. In die omstandigheden is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om ook enig begin van bewijs te verwachten over de vermeende mishandelingen. Er weze benadrukt dat artikel 3 van het EVRM het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit waarborgt, maar dat de politie daar onder bepaalde voorwaarden van kan afwijken, binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. De verklaringen van verzoeker moeten dermate concreet zijn dat ze toelaten om te beoordelen of deze grenzen zijn overschreden, zeker wanneer er geen enkel bewijs voorligt. De verklaringen van verzoeker zijn niet van die aard. In die omstandigheden is het motief inzake het feit dat verzoeker niet heeft aangetoond dat het onmogelijk zou zijn geweest om verhaal te halen bij de bevoegde instanties ondergeschikt, doch niet kennelijk onredelijk, nu in ieder geval uit niets blijkt dat hij daartoe enige poging zou hebben ondernomen, hetgeen op zich ook reeds een begin van bewijs zou hebben kunnen uitmaken. Door opnieuw zonder meer kort te pomen dat hij in Bulgarije geslagen werd door de politie, zonder dus ook maar enig detail hierover te verstrekken, toont verzoeker niet aan dat de beoordeling van verwerende partij in deze foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of strijdig is met artikel 3 EVRM of artikel 4 van het Handvest.

2.2.16. Waar verzoeker nog verwijst naar latent racisme in de Bulgaarse samenleving, motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing terdege als volgt: *“We merken op dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat de betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Bulgarije. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft te concluderen dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscollages in Bulgarije. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Bulgaarse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Bulgaarse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Bulgaarse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Bulgaarse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Bulgaarse grondgebied verblijven.”*

De verwijzing naar pushbacks die zouden gebeuren aan de Bulgaarse buitengrenzen is in voorliggende zaak niet relevant. Verwerende partij erkent dat er zorgwekkende situaties aan de buitengrenzen worden gerapporteerd, maar benadrukt tevens dat de situatie van Dublinterugkeerders niet vergelijkbaar is met

deze van personen in het grensgebied omdat de eerstgenoemden worden overgedragen nadat de Bulgaarse autoriteiten ermee hebben ingestemd dat zij kunnen terugkeren in hun hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten. Aangezien uit de informatie die verzoeker bijbrengt niet blijkt dat ook Dublin-terugkeerders een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van pushbacks, toont verzoeker niet aan dat deze beoordeling niet staat. De bestreden beslissing houdt immers niet in dat verzoeker illegaal de grens zal dienen over te steken en hierbij geconfronteerd kan worden met een incorrecte behandeling door grensbewakingsdiensten.

Het gegeven dat rechtscolleges “voor bepaalde categorieën asielzoekers” overdrachten aan Bulgarije hebben geschorst laat niet toe te besluiten dat er in voorliggende zaak redenen zijn om te concluderen dat de bestreden beslissing door een onwettigheid is aangetast.

2.2.17. Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat verzoeker niet aantoont dat de verwerende partij niet ernstig en zorgvuldig heeft onderzocht of verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij zijn overdracht naar Bulgarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielpcedure. De verwerende partij besluit dan ook terecht dat er in deze geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17.1 van Verordening 604/2013/EU.

Samenvattend stelt de Raad dan ook vast dat de verwerende partij, blijkens de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht op een gedegen wijze heeft onderzocht en dat er een uitgebreid onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De verwerende partij komt hierbij tot de conclusie dat bij overdracht van de verzoeker aan Bulgarije deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. De verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublininterview en steunde zich bij de beoordeling verder op gezaghebbende en recente informatiebronnen.

De verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij op een onredelijke, onzorgvuldige of onaanvaardbaar gemotiveerde wijze heeft besloten dat de overdracht aan Bulgarije geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid of dat ze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verwerende partij beschikt.

Er wordt geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 en/of 8 van het EVRM, noch van artikelen 4 en 7 van het Handvest. Verzoeker toont ook niet aan dat er een schending plaatsvond van de artikelen 3.2, 17 en/of 18 van de Verordening 604/2013/EU of van de artikelen 9, 14 en/of 23.4 van Verordening 603/2013/EU. Verzoeker toont evenmin een schending aan van de artikelen 51/5 van de Vreemdelingenwet of van artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit.

Verzoeker heeft niet aangetoond dat verwerende partij bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of dat hij niet op adequate wijze zou zijn gehoord. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker toont ook niet aan dat de verwerende partij zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke of juridische gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit zou zijn gekomen dat verzoeker dient te worden overgedragen aan de Bulgaarse autoriteiten. Er blijkt geen kennelijke beoordelingsfout, en er werd geen schending van het redelijkheidsbeginsel en/of een motiveringsgebrek aangetoond.

De door verzoeker aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat er geen ernstig middel werd aangevoerd volstaat om de onderhavige vordering af te wijzen. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vierentwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter,

mevr. N. VERBRUGGHE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

M. MAES